COSECAM

មជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារ

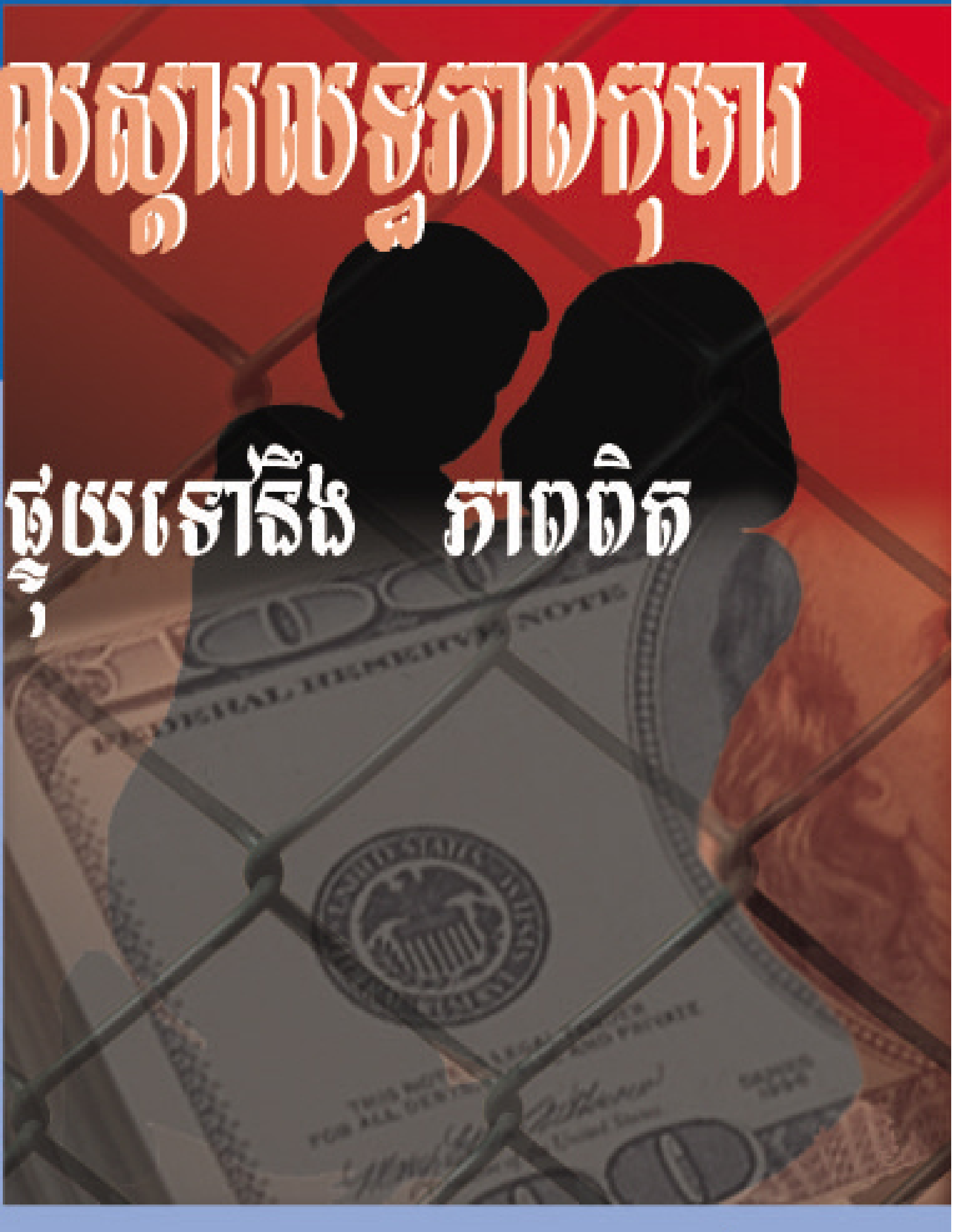

បំណង ផ្ទុយទៅនឹង ភាពពិត

ចន វីហ្គេន

គំរោងផ្តល់មូលនិធិដោយ

Global Ministries Netherlands (KIA)
Welfare Stamps Foundation Netherlands (SKN)
Canadian International Development Agency (CIDA)

របាយការណ៍លេខ ០១១

មជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារ
បំណង ផ្ទុយទៅនឹង ភាពពិត

ដោយ John Vijghen

ទីប្រឹក្សា COSECAM [១]

សេចក្តីផ្តើម

កុមារ និងស្ត្រីក្មេងៗរាប់រយនាក់ក្នុងប្រទេសកម្ពុជាត្រូវការទីជម្រកជាបណ្តោះអាសន្នដោយសារពួកគេត្រូវគេជួញដូរទទួលរងនូវការកេងប្រវ័ញ្ច ឬត្រូវគេរំលោភសិទ្ធិតាមវិធីផ្សេងៗ។ ទីជម្រកមួយចំនួនដែលមានឈ្មោះថា មជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារ (Child Recovery Centres) ផ្តល់ការការពារ និងគាំទ្រកុមារ និងស្ត្រីវ័យក្មេងទាំងនោះរហូតដល់ពួកគេអាចវិលត្រឡប់ទៅនៅជាមួយគ្រួសាររបស់គេវិញ ឬក៏អាចរកស៊ីចិញ្ចឹមជីវិតដោយខ្លួនឯងបាន។ ក្នុងកំឡុងឆ្នាំ ២០០២ និង២០០៣[២] សម្ព័ន្ធអង្គការក្នុងស្រុក១ (COSECAM) ធ្វើការលើបញ្ហាជួញដូរ ការកេងប្រវ័ញ្ច និងការរំលោភបំពានលើកុមារ បានរៀបចំការសិក្សាលើទីជម្រក ឬមណ្ឌលថែទាំកុមារ និងស្ត្រីវ័យក្មេងដែលត្រូវគេរំលោភបំពាន។ ផ្អែកលើការប៉ាន់ប្រមាន និងលើធនធានដទៃៗទៀត របាយការណ៍នេះ ចង់រៀបរាប់អំពីស្ថានភាពនៅតាមទីជម្រក និងពីរបៀបដែលមជ្ឈមណ្ឌលនោះដំណើការពីសមត្ថភាពរបស់មណ្ឌលទាំងនោះ ពីចំនុចខ្លាំងនិងជាចំនុចខ្សោយ និងពីឧបសគ្គដែលគេជួបប្រទះ។ យើងនឹងធ្វើការពិភាក្សានូវគោលនយោបាយ ដែលជាមូលដ្ឋាននៃដំណើការការ និងគោលការណ៍ណែនាំពីការដំណើរការមណ្ឌលរបស់គេ។

អតិថិជនដែលត្រូវគេរំលោភបំពាន មិនត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ ឬគ្មានជំនាញ

ការចាត់ចំណាត់ថ្នាក់អតិថិជន គឺមានប្រយោជន៍ប្រសិនបើត្រូវគេប្រើដើម្បីធ្វើអោយមានការថែទាំ និងផ្តល់សេវាដល់ពួកគេកាន់តែប្រសើរ។ អតិថិជនដែលមានប្រវត្តិខុសគ្នាត្រូវការថែទាំ និងបំរើសេវាខុសៗគ្នាដែរ។ ដូច្នេះតំរូវការនេះ តំរូវអោយធ្វើទៅតាមការបែងចែកចំណាត់ថ្នាក់ អតិថិជននៅតាមមជ្ឈមណ្ឌលជាមូលដ្ឋាន។ កុមារដែលត្រូវគេជួញដូរផ្លូវភេទក្នុងបរិបទពាណិជ្ជណិជ្ជកម្មដែលត្រូវគេជួញដូរ និងបង្ខំឱ្យធ្វើជាពេស្យាចារ ពួកគេត្រូវការសេវាចិត្តសាស្ត្រសង្គមជាពិសេស។ កុមារដែលត្រូវគេរំលោភតែមិនត្រូវគេជួញដូរក៏ត្រូវការសេវាចិត្តសាស្ត្រស្រដៀងនេះដែរដើម្បីជួយពួកគេពីការប៉ះទង្គិចយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរលើផ្លូវចិត្ត។ ស្រដៀងទៅនឹងករណីទាំងនេះដែរ គឺការ

---

[១] សម្ព័ន្ធអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារនៅប្រទេសកម្ពុជា (COSECAM)

[២] ការស្ទាបស្ទង់សមត្ថភាពរបស់អង្គការមូលដ្ឋាន (CLO) ក្នុងឆ្នាំ២០០២-២០០៣ ដែលឧបត្ថម្ភដោយ Dutch Embassy Bangkok

រំលោភបំពានផ្លូវភេទដែលទទួលនូវការសើចចំអក និងបាត់បង់នូវការគោរពពីសង្គម។ ហេតុដូច្នេះ សេវាផ្សេងៗ និងការពិគ្រោះ យោបល់ពិសេសសំរាប់ការរំលោភបំពានបែបនេះ គឺជាមូលដ្ឋាននៃការចំណាត់ថ្នាក់។

កុមារ និងស្ត្រីវ័យក្មេងៗដែលត្រូវគេកេងប្រវ័ញ្ច និងរំលោភបំពាន ឧទាហរណ៍ អ្នកបំរើតាមផ្ទះ អ្នកសុំទាន ឬធ្វើការនៅក្នុងហាងលក់ដូរ ក៏ត្រូវការសេវាផ្នែកសង្គមផងដែរ ប៉ុន្តែប្រភេទសេវាទាំងនោះខុសៗគ្នា។ ការកំណត់ជាទូទៅលើករណីរបស់គេ គឺការកេងប្រវ័ញ្ចលើកំលាំងពលកម្ម។ ក្រុមមួយទៀត ត្រូវបង្កើតឡើងដោយកុមារ និងស្ត្រីដែលជាជនរងគ្រោះដោយការប្រើអំពើហឹង្សាក្នុងគ្រួសារ។ អតិថិជនទាំងនេះក៏ត្រូវការផងដែរនូវសេវាផ្នែកសង្គម និងការពិគ្រោះយោបល់ ហើយក៏ត្រូវការសេវាប្រភេទខុសគ្នាផងដែរ។

អ្វីទាំងអស់ដែលគេចែករំលែក គឺជាតំរូវការសំរាប់ពិគ្រោះយោបល់ដើម្បីយកឈ្នះ លើការប៉ះទង្គិចផ្លូវចិត្តរបស់គេបាន។ យើងសំណូមពរអោយចាត់ថ្នាក់អតិថិជនក្នុងចំណោមអតិថិជន ជាប្រភេទទីមួយ គឺអក្ខដែលត្រូវការពិគ្រោះយោបល់ផ្លូវចិត្ត និងអតិថិជនថ្នាក់ទី ២ គឺអ្នកដែលត្រូវគេរំលោភបំពានផ្លូវភេទ ជនរងគ្រោះដោយអំពើហិង្សាក្នុងគ្រួសារ ឬត្រូវគេរំលោភតាមរយៈការងារ។ ការកំណត់អតិថិជនសមស្របសំរាប់អតិថិជនទាំងនេះគឺ <u>កុមារដែលត្រូវរំលោភបំពាន</u> ត្រូវការការពិគ្រោះយោបល់ផ្នែកចិត្តសាស្រ្ត។

អតិថិជនមួយប្រភទទៀត គឺកុមារដែលមានប្រវត្តិមិនត្រូវបានគេរំលោភបំពាន ប៉ុន្តែមិនត្រូវបានគេយកចិត្តទុកដាក់។ ទាំងនេះរួមមានកុមារនៅតាមផ្លូវ ឬកុមារអនាថា កុមារដែលគ្មានផ្ទះសម្បែង ដោយសារឪពុកម្តាយរបស់គេស្លាប់ដោយសារជម្ងឺអេដស៏ កុមារដែលផ្ទុក មេរោគហ៊ីវ/អេដស៏ ឬកុមារពិការ។ កុមារជាច្រើនក្នុងចំណោមកុមារទាំងនេះ មានការប៉ះពាល់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរផងដែរលើផ្លូវចិត្ត ដែលពួកគេត្រូវការការពិគ្រោះយោបល់ព្យាបាលទៅតាមលក្ខណៈខុសគ្នាច្រើនជាងកុមារដែលត្រូវគេរំលោភបំពាន។ ក្នុងចំណោមក្រុមនេះ គឺមានកុមារដែលត្រូវការការថែទាំផ្នែកឱសថ និងផ្លូវកាយជាពិសេស។ យើងសូមហៅក្រុមនេះថាជា<u>កុមារ ដែលមិនត្រូវគេយកចិត្តទុកដាក់</u>ដែលត្រូវការការថែទាំ។

កុមារប្រភេទទីបី ជាញឹកញាប់ត្រូវប្រទះឃើញនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលស្តាលទ្ធភាពកុមារ គឺកុមារដែលងាយរងគ្រោះ"។ ក្រុមមួយទៀតគឺ ក្មេងស្រីជំទង់ៗ ដែលធ្វើការក្នុងអាជីពមួយដែលងាយរងគ្រោះនឹងការ រំលោភបំពានផ្លូវភេទ។ ស្រីលក់ស្រាបៀរ និងស្រីរបាំក៏ល្បីល្បាញណាស់ដែរ ប៉ុន្តែស្រីដែលធ្វើការក្នុងបារ ខារ៉ាអូខេ ហាងម៉ាសា ភោជនីយដ្ឋាន និងសណ្ឋាគារកមិនធម្មតាដែរ។ ប៉ុន្តែមិនមានស្ត្រីប្រភេទនេះច្រើនទេ ដែលបានរកឃើញនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលកុមារទាំងនោះ។ ប្រភេទទីពីរនៃកុមារងាយរងគ្រោះ" គឺក្មេងស្រីដែលមានអាយុពី ១៥ឆ្នាំ ទៅ ១៨ឆ្នាំ ដែលមានការអប់រំទាប ហើយមកពីគ្រួសារក្រីក្រដែលងាយរងគ្រោះដោយការជួញដូរ និងកេងប្រវ័ញ្ច ព្រោះពួកគេ (ចង់) ចេញពីផ្ទះដើម្បីស្វែងរកការងារធ្វើ។ មជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនចាត់ទុកកុមារងាយ

រងគ្រោះ" ថា ជាប្រភពដែលអាចវាយតំលៃបានដោយស្រួលដែលពួកគេធ្វើការតាមលំនៅដ្ឋាន ប្រសិនបើពួកគេពុំបាន "ទទួល" អតិថិជននៃក្រុមគោលដៅដែលបានកំណត់អោយបានគ្រប់ចំនួនដូចដែលបានគ្រោងទុកនោះ ។ មានសមាមាត្រខ្ពស់ដែលទាក់ទងទៅនឹងអតិថិជនប្រភេទនេះដែលរស់នៅតាមលំនៅដ្ឋាននៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួន ។ អតិថិជនទាំងនេះមិនត្រូវការការពិគ្រោះផ្នែកចិត្តសាស្ត្រ ឬសេវាផ្នែកសង្គមដោយចាំបាច់នោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវការការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញ ។ គំនិតនេះ គឺធ្វើឡើងតាមរយៈការរៀនជំនាញល្អៗ ដែលធ្វើឱ្យពួកគេនឹងអាចបោះបង់ការងារដែលប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់នោះចោល ។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងហៅកុមារប្រភេទនេះថាជា អតិថិជនគ្មានជំនាញ ហើយត្រូវការការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ ។

ប៉ុន្តែគួរឱ្យសោកស្តាយ ដែលមជ្ឈមណ្ឌលបានបែងចែកអតិថិជនរបស់ខ្លួនដោយមិនកំណត់ពីតំរូវការ និងសេវាទេ តែកំណត់ទៅលើក្រុមគោលដៅក្នុងវដ្តនៃការអភិវឌ្ឍន៏ទៅវិញ ។ នោះជាហេតុដែលយើងរកឃើញ "កុមារត្រូវជួញដូរ" ក្នុងចំណោមដែលបានចុះបញ្ជីរ ទោះបីក្រុមនេះធ្វើឡើងនូវប្រភេទខុសគ្នាបន្តិចក៏ដោយ ដែលក្រុមប្រភេទនេះត្រូវធ្វើឡើងដូចជា: ត្រូវគេជួញដូរឱ្យធ្វើជាពលករ ជួញដូរដោយកេងប្រវ័ញ្ចអោយបំរើផ្លូវភេទ អោយធ្វើជាអ្នកសុំទានជាដើម ។ "កុមារដែលត្រូវគេរំលោភបំពាន" គឺជារឿងមួយផ្សេងទៀតដែលត្រូវគេប្រើសំរាប់ជាការកេងយកប្រយោជន៏ ប៉ុន្តែមិនបានចង្អុលបង្ហាញពីការថែទាំ ឬបំរើសេវាដែលកុមារទាំងនេះត្រូវការឡើយ ។ មជ្ឈមណ្ឌលជាច្រើនបានចែករំលែកបទពិសោធន៍ដល់អ្នកដ៏ទៃ ដែលហាក់ដូចជាមិនផ្អែកលើប្រយោជន៏ពីអតិថិជនរបស់ខ្លួនឡើយ ។ មានមជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនតូចទៀតដែលផ្តល់ជម្រកដល់ក្មេងប្រុសៗ ខណៈដែលមជ្ឈណ្ឌលភាគច្រើនអោយតែក្មេងស្រីស្នាក់នៅប៉ុណ្ណោះ ។ មជ្ឈមណ្ឌលខ្លះផ្តល់ជម្រកសំរាប់តែស្ត្រី ឬក្មេងស្រី ឬតែក្មេងប្រុសប៉ុណ្ណោះ ។ យើងមិនបានរកឃើញមជ្ឈមណ្ឌល ណាដែលផ្តល់ជម្រកសំរាប់កុមារទាំងពីភេទឡើយនៅពេលយើងចុះទៅ[៣] ។ តើនេះមានន័យថាមានតែកុមារប្រុស តិចតួចប៉ុណ្ណោះឬដែលត្រូវការសេវាពីមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាព? តាមការពិតអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលមួយចំនួន ជាពិសេសអង្គការដែលកំណត់គោលដៅក្មេងប្រុសហាក់ដូចជាចង្អុលបង្ហាញថាវាមិនមែនដោយសារចំនួននោះទេ តែដោយសាតែយេនឌ័រ ដែលជាហេតុផលធ្វើឱ្យបែងចែកដូចនេះ ។ បុគ្គលិកជាច្រើនមកពីមជ្ឈមណ្ឌលដែលបានចុះមើលបានពន្យល់ថា វាមិនមែនជាវប្បធម៌សមរម្យទេ ដែលផ្តល់ទីជម្រកដល់ក្មេងប្រុស និងក្មេងស្រីជំទង់ៗ ដែលមិនមែនជាបងប្អូន

[៣] មជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារក្នុងស្រុក ផ្តល់ជម្រកអោយកុមារដែលត្រូវរំលោភបំពាន ឬមិនយកចិត្តទុកដាក់ដែលបានចុះទៅមើល យ៉ាងហោចណាស់ពីរដងពីខែឧសភា ឆ្នាំ ២០០២ ដល់ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៣ ។ មជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អង្គការអន្តរជាតិត្រូវបានចុះទៅមើលផងដែរ ។ ប៉ុន្តែមានមជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួន យើងមិនបានស្រាវជ្រាវ ព្រោះទើបបង្កើតឡើងបន្ទាប់ពីខែមករា ឆ្នាំ ២០០២ ឬមិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការដោយក្រសួងសង្គមកិច្ច ឬមិនបានចុះឈ្មោះជាមួយក្រសួងមហាផ្ទៃ ។ មជ្ឈមណ្ឌលជួយកុមារអនាថាមិនត្រូវបានចុះទៅមើលឡើយ ។

បង្កើតអោយនៅក្នុងគ្រឹះស្ថានតែមួយនោះ។ តាមពិតនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលបីដែលយើងរកឃើញថា មានក្មេងស្រី និងក្មេងប្រុសជំទង់ៗ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវតែផ្តល់ជម្រកដោយឡែកជារបៀបគ្រួសារ។ គ្រួសារទាំងនេះ គឺគ្មានផ្ទះសម្បែង លែងលះគ្នា ឬគេចចេញពីការប្រើអំពើហឹង្សាក្នុងគ្រួសារ។ ប៉ុន្តែ យើងមានចំណាប់អារម្មណ៍ថា នេះមិនមែនជាអំណះអំណាងសមរម្យទេដែលយកវប្បធម៌ជាលេស ហើយថាជាហេតុផលចំបងនោះបញ្ហាទូទៅនិងពិតប្រាកដនោះគឺជាកត្តាដែលទាក់ទងទៅនឹងម្ចាស់ជំនួយដែលនាំអោយក្មេងប្រុសជំទង់ៗមិនត្រូវតែឱ្យស្នាក់នៅ។

ការថែទាំសមរម្យ

កុមារដែលត្រូវគេរំលោភ មិនត្រូវគេអើពើ ឬកុមារគ្មានជំនាញត្រូវការការថែទាំអោយបានល្អ ទោះបីជាប្រភេទបញ្ហាខុសគ្នាក៏ដោយ។ មជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារព្យាយាមដាក់ជំនួសឪពុកម្តាយ ហើយអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលមួយចំនួនបានរៀបចំជានីតិវិធី ដែលធានាអោយមានការថែទាំសមរម្យ។ នៅវេទិកាប្រជុំប្រចាំខែបុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលបានធ្វើការពិភាក្សាពីបញ្ហានៃការថែទាំតាំងពីខែឧសភា ឆ្នាំ ២០០២ និងបានឈានដល់កិច្ចព្រមព្រៀងជាទូទៅអំពីអ្វីដែលត្រូវចាត់ទុកថា ជាការថែទាំសមរម្យ[៤] នោះ។ ទស្សនះរបស់គេត្រូវគេប្រើជាការដាក់បញ្ចូលសំរាប់អង្គសិក្ខាសាលាថ្នាក់ជាតិស្តីពីការគ្រប់គ្រងមណ្ឌលកុមារ និងបទដ្ឋានអប្បបរមាដែលរៀបចំឡើងដោយ COSECAM នៅថ្ងៃទី១៧ ខែមីនា ឆ្នាំ ២០០៣។ របាយការណ៍ស្តីពីអង្គសិក្ខាសាលានេះ បង្ហាញពីកិច្ចព្រមព្រៀងថ្នាក់ជាតិលើបញ្ហា[៥] នេះ។ ទោះបីជាមានអ្នកចូលរួមមកពីគ្រប់មជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារក្នុងប្រទេសយ៉ាងណាក៏ដោយក៏ ពុំមានមជ្ឈមណ្ឌលណាមួយក្នុងចំណោមមណ្ឌល ដែលមានវត្តមានប្រលងជាប់តេស្តស្តីពីមូលដ្ឋាននៃបទដ្ឋានអប្បបរមាដែលបានស្នើឡើងនោះទេ។ តាមពិតមណ្ឌលមានបំណងធ្វើការសង្កេតលើបទដ្ឋានដែលពួកគេបានបង្កើត ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវធ្វើដំណើរវែងឆ្ងាយមុននឹងរឿងនេះក្លាយជាការពិត។

តាមពិតមណ្ឌលស្ទើរទាំងអស់ផ្អែកលើបទពិសោធន៍ និងមនោសញ្ចេតនានៃបុគ្គលិករបស់ខ្លួនពេលដែលដោះស្រាយបញ្ហានៃការថែទាំ។ ការចុះទៅដោយផ្ទាល់របស់យើងមិនបានគ្រោងរកអោយឃើញពីបុព្វហេតុនៃការថែទាំមិនត្រឹមនោះទេ តែលទ្ធផលនៃការស្ទាបស្ទង់របស់អង្គការអាដហុកនៅឆ្នាំ ២០០៣ ក្នុងចំនោមគ្រឹះស្ថានមួយចំនួនតូចជាបុព្វហេតុនៃការព្រួយបារម្ភមួយចំនួន[៦]។ ការព្រួយបារម្ភនេះមិននិយាយដោយផ្ទាល់អំពីបញ្ហារំលោភបំពានដោយបុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលឡើយ ទោះបីជារឿងនេះបានកើតឡើងក្នុងអតីតកាលក៏ដោយ ដោយសារតែ

---

[៤] វេទិកាធ្វើជាម្ចាស់ដោយ COSECAM ប៉ុន្តែរបៀបវារៈត្រូវកំណត់ដោយឯករាជ្យដោយអ្នកចូលរួម។ មើល Dralf Minimum Standard សំរាប់ទីជម្រក ២០០៣ COSECAM របាយការណ៍ នរ. ០០៣អឺ

[៥] ស្តង់ដារអប្បបរមាសំរាប់ការថែទាំជំនួសនៅតាមមណ្ឌល ២០០៣ COSECAM របាយការណ៍ នរ. ០០៥

[៦] ក្រដាសពង្រាងស្តីអំពីជម្រកនៅតំបន់ក្រុងភ្នំពេញ ផ្នែកស្ត្រី ខែកញ្ញា ២០០៣ អង្គការអាដហុក

រឿងនេះជារឿងកម្រមាន ហើយវិធានការក៏ត្រូវដោះស្រាយ[៧] ហើយដែរ។ ការបារម្ភនៅក្នុងរបាយការណ៍របស់អង្គការអាដហុកនិយាយអំពីគោលនយោបាយរបស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលដោយគិតលើតួនាទីរបស់គេ គុណភាពនៃការថែទាំនឹងឥរិយាបទ និងការប្រតិបត្តិសមរម្យរបស់បុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌល។ ក្រុមមួយដែលមានក្មេងស្រី ១៧នាក់ មកពីមណ្ឌលចំនួន៦មិនពេញចិត្តនឹងការប្រតិបត្តិ និងឥរិយាបទ[៨] មួយចំនួន។ បុគ្គលិកនៃមណ្ឌលមួយចំនួនទៀតហាក់ដូចជាចាត់ទុកក្មេងស្រីដែលត្រូវគេបង្ខំអោយធ្វើការជាពេស្យាចារជាពលរដ្ឋតូចទាប។ ក្មេងស្រីបានត្អូញត្អែរថាត្រូវតែធ្វើកិច្ចការកំប៉ិកកំប៉ុកនៅ តាមផ្ទះនៅគ្រាដែលក្មេងដទៃទៀតត្រូវគេផ្តល់ឱកាសអោយរៀនសូត្រ ឬបានសំរាក។ ការស្ទាបស្ទង់របស់អង្គការអាដហុកបង្ហាញ ពីការអនុវត្តផងដែរថាក្មេងស្រីដែលបានលើកឡើងឱ្យឈ្មោះថាចាក់សោរបង្ខាំងអតិថិជនរបស់គេ។ ចំពោះបញ្ហានេះ ទាំងគោលនយោបាយរបស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល ទាំងឥរិតាបទរបស់បុគ្គលិកត្រូវទទួលខុសត្រូវលើការថែទាំ។ គោលនយោបាយត្រូវរៀបចំឡើងដើម្បីចៀសវាងកុំអោយក្មេងស្រីរត់ចេញ ចំណែកឯឥរិយាបទរបស់បុគ្គលិកគឺជាបញ្ហាលើផ្លូវអារម្មណ៍ដែលធ្វើអោយអតិថិជនមិនគោរព។ វាគួរអោយចាប់អារម្មណ៍ផងដែរថាបុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនមិនចង់អោយក្មេង ដែលរងនូវការរំលោភផ្លូវភេទនិយាយអំពីបទពិសោធន៍អតីតកាលរបស់គេ-ពួកគេបាននិយាយថា នេះគឺជាការបើកនូវក្តីឈឺចាប់។ នៅពេលដែលត្រូវសួរថា តើពួកគេដឹងរឿងនេះយ៉ាងដូចម្តេចបុគ្គលិកភាគច្រើនឆ្លើយថានេះជាចំណេះដឹងទូទៅ។ តាមពិតឥរិយាបទរបស់គេមានអារម្មណ៍ថាអ្វីដែលបានកើតឡើងចំពោះកុមារគឺគួរអោយអៀនខ្មាស់ហើយកុមារនោះហើយដែលរងនូវការស្តីបន្ទោសទាំងនេះ។ បើមិនអញ្ចឹងទេយ៉ាងហោចណាស់អ្នកឯទៀតចាត់ទុកកុមារទាំងនោះគួរអោយខ្មាស់អៀន។ ប៉ុន្តែមានក្មេងស្រី ១៧នាក់ បាននិយាយពីបញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួនដោយត្រង់ៗថា ពួកគេចង់និយាយអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងចំពោះរូបគេ។ ការអនុវត្តដែលគួរឱ្យព្រួយបារម្ភមួយទៀតនោះគឺ ការដាក់អតិថិជនឱ្យនៅឯកកោពីញាតិសន្តានរបស់គេ សំណាងហើយដែលរឿងនេះមិនលេចឮខ្ទរខ្ទាយទៅខាងក្រៅ។ ហេតុផលនេះគឺថាបទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់ការថែទាំនៅតាមមណ្ឌល គឺត្រូវបញ្ចូលការរៀបចំឱ្យមានការទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងញាតិសន្តាននៅពេលចាំបាច់ បើសិនអតិថិជនមិនចង់ជួបពួកគេ។

បញ្ហានៃការថែទាំសមរម្យមិនត្រូវបានដោះស្រាយព្រោះមិនទាន់មានបទដ្ឋានរអប្បបរមា ឬការងាររបស់បុគ្គលិកដែលមានសមត្ថភាព។ មជ្ឈមណ្ឌលត្រូវការអោយមានគោលនយោបាយល្អដោយផ្អែកលើផលប្រយោជន៍របស់អតិថិជនខ្លួន។ ផលប្រយោជន៍ នេះតំរូវឱ្យមជ្ឈមណ្ឌលធ្វើសហប្រតិបត្តិការអោយជិតស្និត និងចៀសវាងនិន្នាការត្រួតត្រា។ គួរឱ្យសោកស្តាយដែលផលប្រយោជន៍របស់អតិថិជន ជានិច្ចជាកាលមិនត្រូវអោយជាអាទិភាព

[៧] ករណីមួយចំនួនត្រូវរាយការណ៍ក្នុងប្រព័ន្ធឃោសនាអំពីនាយកអង្គការដែលបានប្រព្រឹត្តមិនគប្បី ហើយត្រូវបានគេដកចេញពីដំណែងជាបន្តបន្ទាប់។

[៨] លក់ដូចសត្វមាន់ ២០០៣ COSECAM របាយការណ៍ នរ. ០០៦

លើផលប្រយោជន៍របស់អង្គការឡើយ។ ដំណើររបស់អង្គការ គឺទទួលមូលនិធិ និងផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់បុគ្គលិកដូចជាមាន ឬរក្សាការងារពោលគឺ ជាការលើកទឹកចិត្តដើម្បីមើលអោយឃើញពីផលប្រយោជន៍ពិតប្រាកដរបស់អតិថិជនប្រសិនជម្លោះផលប្រយោជន៍ទាំងនេះជាមួយនឹងផលប្រយោជន៍រស់រានមានជីវិត ឬការងារ។

តម្លៃ និងសីលធម៌

គ្រប់មណ្ឌលទាំងអស់ព្យាយាមហាត់ពត់លត់ដំអោយមានឥរិយាបទ និងអាកប្បកិរិយាល្អលើអតិថិជន។ ប៉ុន្តែវាហាក់ដូចជាបង្វែទៅរកការអប់រំឡើងវិញទៅវិញ។ ក្នុងន័យនេះ មិនគ្រាន់តែការសិក្សាពីសីលធម៌ និងតំលៃនិយាយសំរាប់ខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះនោះទេ ថែមទាំងជារបាយការណ៍ពីដំណើរការរបស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលមួយចំនួនដោយស្រាយបំភ្លឺពីមតិយោបល់របស់គេដែលក្មេងៗគួរតែរៀនពីតម្លៃ និងអាកប្បកិរិយា[៥] អោយបាន "សមរម្យ"។ នេះបញ្ជាក់អោយឃើញថាតម្លៃ និងអាកប្បកិរិយារបស់អតិថិជនបច្ចុប្បន្ននេះមិនទាន់សមរម្យនៅឡើយ។ តាមពិតពេលដែលយើងចុះទៅ យើងជាញឹកញាប់មានចំណាប់អារម្មណ៍ថា បុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលសន្មត់ថាឈ្មោះ "ស្រីខូច" (ស្ត្រីខូចចិត្ត) មានន័យថា ជាអតីតស្រីរកស៊ីផ្លូវភេទដោយឪពុកម្តាយចិញ្ចឹមបីបាច់មិនបានល្អ។ ការទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយអតិថិជនបែបនេះ យើងមិនរកឃើញភស្តុតាងថាតម្លៃ និងអាកប្បកិរិយារបស់គេមានលក្ខណៈខុសប្លែកពីកុមារកម្ពុជាដទៃទៀតដែលមានប្រវត្តិស្រដៀងគ្នាឡើយ។ តាមការពិតកុមារដែលធ្លាប់រស់នៅតាមផ្ទះបនពេស្យាចារ មិនសូវស្តាប់បង្គាប់ដូចក្មេងដែលរស់នៅជាមួយឪពុកម្តាយទេ។ ពួកគេមានភាពវៃឆ្លាតក្នុងការរស់នៅតាមថ្នល់ និងសមត្ថភាពយល់ដឹងពីបរិស្ថានថ្មីៗដែលនៅជុំវិញគេជាងកុមារធម្មតា។ ប៉ុន្តែរឿងនេះត្រូវដោះស្រាយបានតិចតួចណាស់នូវអ្វីដែលគេបានលើកឡើង។ ហេតុដូច្នេះហើយក្នុងករណីភាគច្រើនពុំមានហេតុផលអ្វីដែលត្រូវអប់រំពួកគេឡើងវិញឡើយ។ មានមជ្ឈមណ្ឌលជាច្រើនសន្មត់ថា ភារកិច្ចឪពុកម្តាយត្រូវតែបន្តចិញ្ចឹមកូនទៅតាមប្រព័ន្ធតម្លៃសង្គមរបស់គេ។ ការផ្តល់ជាមេរៀនអំពីអ្វីជាអាកប្បកិរិយា និងឬកពារល្អ ដែលសង្គមអាចទទួលយកបាន ហើយដែលនៅថ្ងៃណាមួយពួកគេនឹងវិលត្រឡប់មករកភាពល្អឡើងវិញ គឺជាភារកិច្ចដែលយើងទាំងអស់គ្នាកំពុងធ្វើ បើសិនណាមេរៀនទាំងនេះមិនមែនជារការបញ្ចូលមនោគមវិជ្ជាទេនោះ។

មជ្ឈមណ្ឌលទាំងអស់ពឹងផ្អែកការអប់រំរបស់ខ្លួនតាមគោលការណ៍ព្រះពុទ្ធសាសនា លើកលែងតែមណ្ឌលមួយចំនួនដែលប្រតិបត្តិតាមបែបព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត។ មណ្ឌលដែលប្រតិបត្តិតាមបែបគ្រីសសាសនា បានបង្រៀនពីសីលធម៌ និងតម្លៃ ប៉ុន្តែនេះមិនបានដល់ប្រជាជនភាគច្រើននោះឡើយ។ ប្រហែលជាអាចឆ្លល់ថា បញ្ហានេះនឹងមានផលប៉ះពាល់អ្វីខ្លះក្នុងការធ្វើសមាហរណកម្មអតិថិជនទៅក្នុងសង្គមរបស់គេវិញនៅកម្ពុជា។ យើងគាំទ្រយ៉ាងពេញទំហឹងនូវយោបល់របស់ គណៈកម្មការធ្វើការលើក្របខណ្ឌច្បាប់សំរាប់មជ្ឈមណ្ឌលកុមារ និងការថែទាំជំនួស

[៥] សូមមើលរបាយការណ៍ប្រចាំឆ្នាំរបស់ HCC, CWCC, CCPCR និងមជ្ឈមណ្ឌលផ្សេងៗទៀត

ដែលកុមារនៅក្នុងការថែទាំនៅតាមមណ្ឌល ត្រូវគេចិញ្ចឹមបីបាច់ទៅតាមប្រព័ន្ធតំលៃដែលត្រូវគេចិញ្ចឹម[១០] ។ នេះមានន័យថា ឧទាហរណ៍កុមារជាជាតិ **ចាម** គួររៀនពីសីលធមិ និងតម្លៃតាមបែបគោលការណ៍អ៊ីស្លាម ចំណែកឯកុមារចិញ្ចឹមតាមបែបសាសនាគ្រីស្តត្រូវរៀនទៅតាមតម្លៃសាសនាគ្រីស្ត។ កុមារមិនត្រូវបានដាក់ឱ្យរស់នៅកន្លែងដែលគេបង្ខំឱ្យជ្រើសរើសប្រព័ន្ធតម្លៃមួយផ្សេងទៀតឡើយ។ ការធ្វើដូច្នេះគឺជាការរំលោភសិទ្ធិដោយផ្ទាល់មួយក្នុងចំណោមសិទ្ធិកុមារចំបងៗ។ ទោះបីជាបុគ្គលិករបស់មជ្ឈមណ្ឌលដែលកាន់សាសនាគ្រីស្ត ធានាចំពោះយើងថា អតិថិជនរបស់ខ្លួនមានជម្រើសមិនចូលរួមបូជា ឬបួងសួងក៏ដោយ ក៏យើងនៅសង្ស័យចំពោះរឿងនេះថា មានការគាបសង្កត់តាមបែបបរិយាកាសសង្គមនៅក្នុងណ្ឌល ដូចនេះតាមការពិតទៅតិថិជនមានមានជំរើសតិចតួចណាស់[១១] ។ ប៉ុន្តែបញ្ហានេះ បានត្រូវគេចាប់អារម្មណ៏ច្រើនចំពោះតែមជ្ឈមណ្ឌលថែទាំកុមារ ដែលមិនមែនតាមបែបព្រះពុទ្ធសាសនា ដោយសារតែមណ្ឌលកម្រទទួលកុមារ ដែលមកពីប្រព័ន្ធតម្លៃផ្សេងៗទៀតក្រៅពីប្រព័ន្ធបែបព្រះពុទ្ធសាសនាណាស់[១២] ។

ការអប់រំ

មជ្ឈមណ្ឌលទាំងអស់បង្រៀនអោយចេះអានចេះសរសេរ ហើយភាគច្រើនបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈទៅឱ្យអតិថិជន។ នេះគឺជាវិធានការដ៏ល្អជាពិសេសចំពោះកុមារជាច្រើនដែលមិនមានឱកាសចូលសាលា ហើយអោយពួកគេរៀនអាន រៀនសរសេរ ឬរៀនជំនាញអាជីព។ វាក្លាយទៅជាការព្រួយបារម្ភមួយ ពេលដែលមេរៀននេះត្រូវគេប្រើជាមធ្យោបាយដើម្បីបញ្ចូលមនោគមវិជ្ជាដល់អតិថិជន។ ឧទាហរណ៍ មានមជ្ឈមណ្ឌលមួយ ដែលការបង្រៀនរបស់គេគឺមិនត្រឹមតែផ្ដើលើគោលការណ៍សាសនាទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងភ្ជាប់ដោយផ្ទាល់ទៅនឹងសាសនា ហើយនេះប្រហែលជាមិនមានតែមណ្ឌលតែមួយនោះឡើយ។ ប្រភពដែលអាចជឿជាក់បានរាយការណ៍អំពីមជ្ឈមណ្ឌលមួយដែលមាន "ប្រាំព្រឹកក្នុងមួយសប្តាហ៍ ក្មេងស្រីចូលរួមធ្វើសមាធិដែលរួមទាំងការធ្វើសក្ការបូជា ការបង្រៀន

---

[១០] គណៈកម្មាធិការក្របខណ្ឌច្បាប់ដែលមានតំណាងមកពីក្រសួងសង្គមកិច្ច, ក្រសួងយុត្តិធមិ, អង្គការ Unicef, IOM, COSECAM, ក្រុមសុខមាលភាពកុមារ និងក្រុមផ្សេងទៀត។ គណៈកម្មការទទួលស្គាល់ដោយក្រសួងសង្គមកិច្ចជាក្រុមប្រឹក្សាយោបល់ទទួលបន្ទុកលើការថែទាំជំនួសកុមារ។

[១១] មិនទាន់ចេញលទ្ធផលមកពីការសិក្សានូវកត្តាតំរូវការលើការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទលើកុមារនៅឡើយជាយថា ទស្សនីរបស់អ្នកធ្វើការនៅមូលដ្ឋានធ្វើឡើងដោយ ECR កម្ពុជា។

[១២] ទិន្នន័យស្ថិតិអំពីសាសនារបស់អតិថិជននាពេលថ្មីៗនេះមិនអាចរកបាន ហើយភាគច្រើនមជ្ឈមណ្ឌលស្តាលទ្ធភាពមិនបានកត់ត្រាទុក។ ប៉ុន្តែទិន្នន័យមានសារៈសំខាន់ណាស់ដើម្បីវាយតំលៃ ប្រសិនបើមានតំរូវការសំរាប់ការអប់រំតំលៃតាមបែបមិនមែនព្រះពុទ្ធសាសនា។ ហេតុផលនេះសំរាប់តែទំរង់ទិន័យពតិមានរបស់ COSECAM លើអ្នករស់រានមានជីវិតនៃការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទ រួមទាំងបញ្ហាសាសនារបស់អតិថិជន។

គម្ពីរ និងបួងសួង។ នៅក្នុងគ្រប់សមាសភាពទាំងអស់ (ការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ, ការអប់រំ, សុខភាព, និងការពិគ្រោះយោបល់) គម្ពីរសាសនា និងតម្លៃសាសនាគ្រីស្តត្រូវគេដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងមេរៀន។ ឧទាហរណ៍ អ្នកបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈប្រើគម្ពីរសាសនាបង្រៀនពីក្រមសីលធម៌ការងារ និងអ្នកធ្វើការសង្គមកិច្ច និងបុគ្គលិកពេទ្យនឹងបួងសួងអោយមានអារម្មណ៍ និងផ្លូវកាយស្ងប់។ នៅពេលល្ងាចជាញឹកញាប់ត្រូវសុំអោយម្តាយនៅឯផ្ទះនាំពួកគេទៅធ្វើសក្ការ និងបួងសួងសំរាប់ការសិក្សារបស់គេ។ លើសពីនេះទៀតក្មេងស្រីទៅព្រះវិហារនៅតាមវិហារមូលដ្ឋានជារៀងរាល់សប្តាហ៍ ហើយបញ្រ្ជាបពួកគេបន្តិចម្តងៗទៅក្នុងជីវិតព្រះវិហារ[១៣]។ នេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថាកុមារពុំមានជម្រើសណាមួយដោយសារតែ "តម្លៃសាសនាយេស៊ូគ្រីស្តត្រូវគេបញ្រ្ជាប" ទៅលើការអប់រំ។ មានការឯកភាពទូទៅមួយក្នុងចំណោមបុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារដែលថា ការប្រតិបត្តិបែបនេះមិនត្រូវបានគេអនុញ្ញាតអោយឡើយ ប្រសិនបើវាធ្វើអោយពាក់ព័ន្ធដល់កុមារដោយផ្អែកលើប្រពៃណីសាសនាផ្សេងទៀត[១៤]នោះ។ ក្រៅពីនេះ វាគឺជាការរំលោភបំពានដោយផ្ទាល់លើច្បាប់ប្រទេសកម្ពុជាដែលហាមឃាត់មិនអោយមានការញុាំងដែលនាំអោយមានការផ្លាស់ប្តូរសាសនា។ សមាជិករបស់គណៈកម្មការ ដែលធ្វើការលើការថែទាំជំនួសបាននិយាយពីស្ថានភាពកន្លែង ដែលក្មេងៗត្រូវគេដាក់ពិន័យនៅពេលដែលពួកគេនិយាយភាសាកំណើត[១៥]។ ហេតុផលអាចមិនសមប្រម្យដូចជា ការព្យាយាមផ្លាស់ប្តូរកុមារអោយទៅកាន់សាសនាមួយផ្សេងទៀត ឬពួកគេអាចមានចេតនាបញ្រ្ជាបមនោគមវិជ្ជាតាមរយៈកម្មវិធីសិក្សាភាសា។ យ៉ាងណាក៏ដោយមតិទូទៅក្នុង ចំណោមអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលដែលពាក់ព័ន្ធនិយាយថា វាជាការប្រតិបត្តិខុស។ មជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនមានគោលនយោបាយបញ្ជូនកុមារដែលមានអាយុគ្រប់អាចចូលសាលាទៅរៀននៅសាលារដ្ឋ។ មជ្ឈមណ្ឌលទាំងអស់មិនសុទ្ធតែយល់ស្របនឹងការប្រតិបត្តិនេះទេដោយសារពួកគេមានការភ័យខ្លាចនឹងផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានពីកុមារ និងគ្រូនៅសាលា។ ប៉ុន្តែយើងគិតថាដំណើរការសមាហរណកម្មត្រូវតែចាប់ផ្តើមពីឥឡូវនេះទៅ ដែលកុមារចូលមកមជ្ឈមណ្ឌលដូចជាឱ្យទៅសាលារដ្ឋហាក់ដូចជាការចាប់ផ្តើមល្អមួយ។ តាមការពិតមជ្ឈមណ្ឌលត្រូវចាត់វិធានការអោយកុមារមានអារម្មណ៍សុវត្ថិភាពនៅតាមផ្លូវទៅសាលានិងនៅក្នុងសាលា។ បទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់ការថែទាំតាមមណ្ឌលបានបង្ហាញនៅពេលមានអង្គសិក្ខាសាលារបស់ក្រសួងសង្គមកិច្ចស្តី អំពីការថែទាំកុមារសំនួសនៅខែតុលា ២០០៣ ដោយលើកឡើងពីបញ្ហា[១៦]នេះ។ គោលបំណងនៃការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញនេះគឺ ដើម្បីធ្វើឱ្យអតិថិជនអាចស្វែង

---

[១៣] កុមារ និងការរំលោភបំពានផ្លូវភេទ និងការកេងប្រវ័ញ្ចកុមារចំពោះគោលការណ៍ណែនាំហានីភ័យៈ Volume 4, Miles and Stephen, 2000, Tearfund (P.53).

[១៤] សូមមើលការពិភាក្សារបស់ក្រុមផ្តល់ជម្រកវេទិកាសំរាប់កិច្ចប្រជុំរបស់មជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមាររៀងរាល់ថ្ងៃទី ១៥ ប្រចាំខែដើម្បីពិភាក្សានូវបញ្ហាដែលពាក់ព័ន្ធទូទៅ (ទំនាក់ទំនងលោក អ៊ុំ រតនា នៅ COSECAM សំរាប់ព័ត៌មានបន្ថែម)។

[១៥] គណៈកម្មការក្របខណ្ឌនិយ័តកម្មប្រជុំនៅខែឧសភា ២០០៣។

[១៦] បទដ្ឋានអប្បបរមាសំរាប់ការថែទាំតាមមណ្ឌល ២០០៣ COSECAM របាយការណ៍ នរ.០០៥។

រកការងារល្អ ឬអាចចាប់ផ្តើមបើកអាជីវកម្មរបស់ខ្លួន។ មានការពិភាក្សាអំពីការប្រើប្រាស់ជំនាញដូចជា ការព្យាបាលផ្លូវចិត្ត ហើយជាញឹកញាប់មានផលប៉ះពាល់ ប៉ុន្តែគ្មានមជ្ឈមណ្ឌលណាមួយចុះទៅមើលការបង្ហាញនូវការប្រើប្រាស់ទំរង់នៃការព្យាបាលនេះឡើយ។ នេះត្រូវតែរំពឹងសព្វថ្ងៃមានការខ្វះខាតនូវអ្នកធ្វើការ និងអ្នកពិគ្រោះយោបល់ផ្នែកសង្គមដែលមានការបណ្តុះបណ្តាលត្រឹមត្រូវ។ មានមជ្ឈមណ្ឌលពីរដែលមានមោទនភាពខ្លួនឯងដោយប្រើប្រាស់នូវការរៀនជំនាញជាក់លាក់ជាទំរង់នៃការព្យាបាលរួមទាំងការងារបណ្តុះបណ្តាលដែលទាក់ទង ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវបានអនុញ្ញាតដើម្បីអង្កេតលើការបណ្តុះបណ្តាលនេះឡើយ ហើយយើងមិនបានទទួលឯកសារដែលបង្ហាញពីវិធីព្យាបាលនោះឡើយ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ បញ្ហានេះនៅតែមានសារៈសំខាន់នៅក្នុងរបាយការណ៍នេះ យើងនឹងធ្វើការពិភាក្សាតែបណ្តុះបណ្តាលជំនាញជាការរៀបចំសំរាប់ការងារ ហើយមិនពិភាក្សាពីការអនុវត្តន៍វិធីព្យាបាលរបស់ខ្លួនឡើយ។

ការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញ

ការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញវិជ្ជាជីវៈមានរូបរាងជាច្រើនសណ្ឋាន។ ទស្សនកិច្ចផ្លាស់ប្តូរបទពិសោធន៍ដោយបុគ្គលិកមជ្ឈមណ្ឌលទៅកាន់មជ្ឈមណ្ឌលទៅវិញទៅមក ដោយផ្តល់នូវព័ត៌មានជាក់លាក់អំពីការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញនៅតាមមជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួន[១៧]។ ពួកគេបានចុះសួរសុខទុក្ខមជ្ឈមណ្ឌលចំនួន ១៣ មិនមានតែនៅក្រុងភ្នំពេញប៉ុណ្ណោះទេ រួមទាំងមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារភាគច្រើនស្ថិតនៅតាមខេត្តនានា។ ការសន្និដ្ឋានជាទូទៅគឺថា មានមជ្ឈមណ្ឌលជាច្រើនបានផ្តល់នូវការបណ្តុះបណ្តាលដូចៗគ្នា ឧទាហរណ៍ ការដេរ តម្បាញ និងបានបើកវគ្គស្រដៀងៗគ្នា ឧទាហរណ៍ កំរិតមូលដ្ឋានដែលជាញឹកញាប់រៀនមួយពេល គឺនៅពេលព្រឹក ឬពេលរសៀល (ហេតុដូច្នេះហើយមិនមែនរៀនពេញមួយថ្ងៃនោះឡើយ)។ វគ្គបណ្តុះបណ្តាលមានរយៈពេលពី ៣ខែ ទៅ ៦ខែ។ មាននិន្នាការ ១ នៅក្នុងចំនោមមជ្ឈមណ្ឌលទាំងនោះបណ្តុះបណ្តាលជំនាញច្រើនប្រភេទ ដូចជាជំនាញកសិកម្ម អ៊ុតសក់ បំរើសេវាម្ហូបអាហារ ឬរៀនពីរបៀបចំអិនអាហារនៅតាមភោជនីយដ្ឋាននៅក្នុងវគ្គបណ្តុះបណ្តាលរបស់ពួកគេ។ មជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនមានការរីកចំរើនទៅមុខគួរឱ្យកត់សំគាល់ ខណៈដែលមណ្ឌលផ្សេងទៀតកំពុងតែដកបទពិសោធន៍។ ប៉ុន្តែទោះបីជាមជ្ឈមណ្ឌលផ្តល់វគ្គបណ្តុះបណ្តាលដែលមានប្រភេទផ្សេងៗគ្នាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏អតិថិជនរបស់គេជាញឹកញាប់មានជំរើសតិចតួចណាស់ ដោយសាតែការចុះឈ្មោះចូលរៀនយឺត ឬកន្លែងមានកំណត់សំរាប់វគ្គមួយៗ។ ដូច្នេះយើងអាចធ្វើការវាយតំលៃបានថា មិនមានមជ្ឈមណ្ឌលណាមួយផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលលើសពីកំរិតមូលដ្ឋានឡើយ។ វាតម្រូវអោយមានការវាយតំលៃជាពិសេសដោយអ្នកវិជ្ជាជីវៈថែមទៀត

[១៧] ការផ្លាស់ប្តូរទស្សនកិច្ចសិក្សាតាមមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារ ២០០៣ COSECAM របាយការណ៍ នរ.០០៤ (ភាសាអង់គ្លេស និងខ្មែរ)

ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហានៃគុណភាព និងវិធីសាស្ត្រនៃវគ្គបណ្តុះបណ្តាលដែលត្រូវផ្តល់អោយ[១៨]។ ប៉ុន្តែទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ការវាយតំលៃរបស់យើងអាចជាធនធានមួយសំរាប់យកមកពិភាក្សាលើទិដ្ឋភាពមួយចំនួនទៀតនៃការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញស្តីពីការផ្តល់អោយនៅតាមមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារដែរ។

មជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនអះអាងនៅក្នុងកម្មវិធីរបស់គេ ដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវផ្នែកទីផ្សារដើម្បីកំណត់រកជំនាញដែលជាតម្រូវការ។ យើងដឹងថាយ៉ាងហោចណាស់ក៏មានមជ្ឈមណ្ឌលពីរដែរ ដែលអនុវត្តវិធីសាស្ត្របែបនេះ។ មានមជ្ឈមណ្ឌលមួយធ្លាប់បានដំណើរការមណ្ឌលវិជ្ជាជីវៈដែលផ្តល់ម្ហូបអាហារទៅអោយកុមារក្រីក្រមិនចាំបាច់តែកុមារដែលជាជនរងគ្រោះដោយការរំលោភបំពាននោះទេ។ ទោះបីជាមជ្ឈមណ្ឌលនោះបានប្រព្រឹត្តល្អយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលមួយចំនួនត្រូវតែបិទទ្វារដោយខ្វះមូលនិធិ[១៩]។ មជ្ឈមណ្ឌលទាំងពីរនេះបានប្រើលទ្ធផលស្រាវជ្រាវទីផ្សាររបស់ខ្លួន ដើម្បីកំណត់កញ្ចប់វគ្គបណ្តុះបណ្តាលជំនាញសំរាប់មណ្ឌលរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែយើងបានអានរបាយការណ៍ប្រចាំឆ្នាំ ២00៣ ថា មានក្មេងស្រីតិចជាង ៣0% ដែលទទួលការបណ្តុះបណ្តាលកំពុងប្រើជំនាញរបស់ខ្លួន ហើយអាចរកប្រាក់ចំណូលបានគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការចិញ្ចឹមជីវិត[២0]។ របាយការណ៍នេះក៏បានចង្អុលផងដែរថា ចំនួនអតិថិជនយ៉ាងច្រើនចាប់ផ្តើមអាជីវកម្មផ្ទាល់ខ្លួន ប៉ុន្តែអត្រាជោគជ័យនៅទាបខ្លាំងណាស់។ មានសមាមាត្រអតិថិជនដែលស្វែងរកការងារធ្វើទទួលជោគជ័យតិចតួចក្នុងការទទួលបានការងារ និងអាចរក្សាការងាររបស់គេបាន។ ការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញដែលមជ្ឈមណ្ឌលផ្តល់អោយ ទោះបីជាវិជ្ជាជីវៈហាក់ដូច ជាការកំណត់គោលដៅសហគ្រិនភាពតិចតួចទៅថ្ងៃខាងមុខក៏ដោយ។ មជ្ឈមណ្ឌលផ្សេងទៀតដែលក្រុមយើងបានចុះសួរសុខទុក្ខក៏បានរាយការណ៍ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ឬភាពជោគជ័យមានកំរិតទាបជាងនេះទៅទៀត[២១]។ ពួកគេលើកហេតុផលប្រៀបដូចនឹងការប្រកួតប្រជែងជាមួយនឹងអាជីវកម្មខ្នាតតូចដែលមានស្រាប់ ផលិតផលមានគុណភាពទាប មិនមានតំរូវការទីផ្សារ ហើយជាញឹកញាប់ខ្វះជំនាញធ្វើអាជីវកម្ម។ ប្រហែលជាយើងឆ្ងល់ថា តើមានហេតុផលអ្វីខ្លះដែលធ្វើឱ្យលទ្ធផលនៃការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈនៅមានកំរិតទាប។ អតិថិជនភាគច្រើន ដែលស្ថិតក្នុងប្រភេទ

---

[១៨] កម្មវិធីដោះដូរសួរសុខទុក្ខសំរាប់ឆ្នាំ ២00៣-២00៤ រួមទាំងដំបូន្មានដោយផ្អែកលើដំណោះស្រាយនេះ។ អ្នកបណ្តុះបណ្តាលមកពីមជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួននឹងចុះសួរសុខទុក្ខមជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួន ដែលផ្តល់អោយពួកគេសំរាប់កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈរបស់ខ្លួនអោយរៀនប្រតិបត្តិអោយបានល្អ និងមេរៀនដែលបានរៀន។

[១៩] មណ្ឌល HCC ដែលបានបើកសាលាវិជ្ជាជីវៈក្នុងខេត្តព្រៃវែងក្នុងឆ្នាំ២00២។ មជ្ឈមណ្ឌលនេះទទួលពិន្ទុខ្ពស់ក្នុងការបណ្តុះបណ្តាលលើមតិយោបល់នៃបុគ្គលិកដែលចុះសួរសុខទុក្ខមកពីមជ្ឈមណ្ឌលផ្សេងៗទៀត (មើលរបាយការណ៍ COSECAM នរ.00៤) HCC បានទទួលជំនួយពីស្ថានទូតជប៉ុនដើម្បីស្ថាបនាមជ្ឈមណ្ឌលវិជ្ជាជីវៈនៅជិតក្រុងភ្នំពេញ។ ពួកគេមានបំណងផ្តល់វគ្គផ្សេងៗទៅឱ្យមជ្ឈមណ្ឌលអតិថិជនផ្សេងៗទៀត និងកុមារដែលគ្មានជំនាញ។

[២0] HCC របាយការណ៍ប្រចាំឆ្នាំ២00២។

[២១] ពតិមានទិន្ន័យមជ្ឈមណ្ឌលស្តាលទ្ធភាពកុមារ COSECAM.

ប្រជាជនក្រីក្របំផុត (ហេតុផលសំរាប់ពួកគេដើម្បីរកការងារ ហើយត្រូវគេបោក ឬជួញដូរអោយធ្វើជាពេស្យាចារ) ដោយមិនបានរៀនខ្ពង់ខ្ពស់ឬមិនបានរៀនសូត្រ ឬគ្មានជំនាញពិសេស។ ពួកគេមិនគ្រាន់តែជាអ្នកដែលងាយរងគ្រោះប៉ុណ្ណោះទេ តែថែមទាំងពួកគេខ្វះការទំនាក់ទំនងទៅនឹងវដ្តអាជីវកម្ម ឬបទពិសោធន៍ក្នុងការធ្វើអាជីវកម្មថែមទៀត។ ដូច្នេះហេតុអ្វីបានជាគេសន្មត់ថា ក្រុមនេះមានឱកាសល្អដើម្បីទទួលជោគជ័យ ខណៈដែលអ្នកផ្សេងមានការអប់រំ និងការទំនាក់ទំនងល្អបែរជាញឹកញាប់ទទួលបរាជ័យ? នេះវាបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពជម្រុញអោយមានការផ្តួចផ្តើមសហគ្រិនភាពទាំងនេះឡើងដោយសារមានជម្រើសការងារតិចតួច។ ប៉ុន្តែការងារហាក់ដូចជានៅតែមានជម្រើសប្រសើរសំរាប់អតិថិជនជាច្រើននៅទីបញ្ចប់ ដោយផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈត្រូវនឹងជំនាញនិងបទពិសោធន៍ដែលនិយោជកត្រូវការ។

ការបណ្តុះបណ្តាលសំរាប់ការងារ

វាជាចំណេះដឹងទូទៅ ហើយត្រូវបញ្ជាក់តាមប្រវត្តិរូបសង្ខេបលើអតិថិជនដែលភាគច្រើនជាក្មេងស្រីដែលមានអាយុពី ១៥ ទៅ ១៨ឆ្នាំ ត្រូវគេអនុញ្ញាតឱ្យចូលទៅមជ្ឈមណ្ឌលមានចំណេះដឹងទាប ឬមិនដែលចូលសាលា។ អ្នកទាំងនោះមិនចេះអាន ឬសរសេរនៅពេលពួកគេចូលមកដំបូង។ ភាគច្រើនពួកគេពុំមានបទពិសោធន៍ការងារ។ គ្មាននរណាម្នាក់មានជំនាញធ្វើអាជីវកម្មឡើយ។ ទោះបីមានគុណវិបត្តិទាំងនេះក៏ដោយ ក៏មជ្ឈមណ្ឌលផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញក្នុងគោលបំណងរៀបចំក្មេងទាំងនោះឱ្យមានទីផ្សារការងារ ឬចាប់ផ្តើមអាជីវកម្មខ្នាតតូច។ ក្នុងករណីមួយចំនួនមជ្ឈមណ្ឌលបានចុះកិច្ចសន្យាជាមួយរោងចក្រ ឬក្រុមហ៊ុនដើម្បីអោយទទួលអតិថិជនបន្ទាប់ពីពួកគេបានបញ្ចប់ការបណ្តុះបណ្តាលរបស់គេជាកូនជាងរួចមក។ ឧទាហរណ៍ មជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារក្នុងព្រៃនប់ ក្រុងកំពង់សោមអាចបញ្ជូនក្មេងស្រីអោយទៅធ្វើការនៅរោងចក្រកាត់ដេរក្នុងក្រុង។ ប៉ុន្តែរោងចក្រទាំងនេះមានតំរូវការពិសេស ហើយជាញឹកញាប់អតិថិជនពុំមានជំនាញគ្រប់គ្រាន់ដែលអាចទទួលយកបានឡើយ។ ក្រៅពីនេះមានក្មេងស្រីជាច្រើនដែលបានរៀនជំនាញដូចៗគ្នា ហើយពួកគេត្រូវប្រកួតប្រជែងការងារនៅតាមរោងចក្រទាំងនេះ។ រោងចក្រចង់បានតែក្មេងស្រីណាដែលធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ការងារពីមុន ហើយមានវិន័យធ្វើការបានច្រើនម៉ោងទៀងទាត់។ មជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារក្នុងព្រៃនប់មិនបានរៀនមេរៀនទាំងនេះក្នុងវគ្គបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈទេ។ អតិថិជនរៀនជំនាញដេរមូលដ្ឋាន ប៉ុន្តែមិនធ្លាប់បានប្រើម៉ាស៊ីនដូចដែលមានក្នុងរោងចក្រឡើយ។ អតិថិជនធ្វើការ ៤ម៉ោង ក្នុងមួយថ្ងៃ ហើយចំណាយពេលក្រៅពីនេះលើការអប់រំ និងការកំសាន្តផ្សេងៗ។ នេះមិនមែនជារបបដែលទទួលភារកិច្ចដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដែលត្រូវគេ រំពឹងទុកពីស្ត្រីដែលធ្វើការរោងចក្រនោះឡើយ។

យើងនិយាយនៅទីនេះគឺ មិនស្តីបន្ទោសមជ្ឈមណ្ឌលនេះជាពិសេសនោះទេ។ មជ្ឈមណ្ឌលជាច្រើនផ្សេងទៀតបរាជ័យមិនបានធ្វើកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយរោងចក្របែបហ្នឹងផង។ ពោលគឺចង់និយាយថា ការបណ្តុះបណ្តាល

ជំនាញ និងវិន័យការងារមិនសមស្របទៅនឹងតំរូវទីផ្សារ។ នេះប្រហែលជាមិនបានយល់ស្របជាមួយនឹងតំរូវការដែលដាក់ក្មេងស្រីតាមរោងចក្រ ប៉ុន្តែវាជាភាពពិតនៃជីវិតសហសម័យនៅកម្ពុជា។ មានវិធីមួយទៀត គឺការសន្យាដើម្បីបង្កើតឱកាសការងារ ជាពិសេសសំរាប់អតិថិជនទាំងនេះ។ ឧទាហរណ៍ អង្គការ AFESIP ដំណើរការមជ្ឈមណ្ឌលនៅទីក្រុងភ្នំពេញ និងខេត្តសៀមរាប និងកំណត់គោលដៅលើក្មេងស្រីដែលត្រូវរំលោភបំពានជាពិសេស។ អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលបានចាប់ផ្តើមរោងចក្រកាត់ដេរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ។ វាហាក់ដូចជាចំលើយតបដ៏សមស្របទៅនឹងស្ថានភាពទីផ្សារដែលធ្វើឱ្យផលិតផលរបស់គេអាចមាននៅតាមទីផ្សារ។ យើងអាចសង្ឃឹមថា ការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញដែលផ្តល់ឱ្យមជ្ឈមណ្ឌលស្របទៅនឹងតំរូវការរោងចក្រ ពីព្រោះវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អង្គការដូចគ្នា។ ទោះបីជាយើងមិនអាចទៅមើលដល់រោងចក្រ និងធ្វើការពិភាក្សាថា តើមជ្ឈមណ្ឌលផ្សេងទៀតអាចទាញប្រយោជន៍ពីការផ្តួចផ្តើមតាមវិធីណា ហើយធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចចំណុចនេះយើងមានអារម្មណ៍ថាជាចំណុចមួយល្អ[២២]។ ចំនុចមួយទៀតគួរតែធ្វើផែនការអាជីពសំរាប់រាល់អតិថិជនឱ្យបានលឿនក្នុងកំឡុងពេលដែល ពួកគេកំពុងត្រូវបានស្តារលទ្ធភាពឡើងវិញ។ ផែនការអាជីពទាំងនេះផ្អែកលើទេពកោសល្យ ចំណង់ ជំនាញ និងបទពិសោធន៍ ដែលអតិថិជនមាន។ ផែនការនេះក៏ផ្អែកលើឱកាសការងារក្នុងតំបន់កន្លែង ដែលអតិថិជនត្រូវធ្វើសមាហរណកម្ម។ ដូច្នេះផែនការត្រូវបង្កើតឡើង និងទទួលយកវាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីជាតំរូវការអាជីពថ្មី។ មជ្ឈមណ្ឌលត្រូវផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលលើជំនាញនេះ ឬបញ្ជូនអតិថិជនទៅកន្លែងណាទទួលបាននូវការបង្វឹកលើជំនាញទាំងនោះ។ មជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនបានចាប់ផ្តើមនូវនិតិវិធីនេះ ហើយមានមណ្ឌលជាច្រើនធ្វើនាំគ្នាធ្វើតាម។ បន្ទាប់ពីការបណ្តុះបណ្តាលនៅពេលដែលអតិថិជនមានការងារ ភ្នាក់ងារដែលទទួលបន្ទុកលើដំណើរការសមាហរណកម្ម (អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលដែលផ្តល់ទីជម្រក ឬអាចជាអង្គការពិសេសណាមួយ) មិនត្រឹមតែធ្វើតាមដើម្បីត្រួតពិនិត្យលើដំណើរការរីកចំរើនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងត្រូវគាំទ្រអតិថិជនអោយបានពេញលេញនូវការពិគ្រោះយោបល់ការងារ។ យើងត្រូវដឹងថា សំរាប់អតិថិជនភាគច្រើនដែលធ្វើការនៅក្នុងរោងចក្រ ហាង ឬសណ្ឋាគារ គឺជាបទពិសោធន៍ថ្មីសំរាប់ពួកគេ ហើយនិងអាចធ្វើអោយពួកគេភ័យខ្លាច។ អតិថិជនមិនទាន់បានទទួលចំណេះដឹងនូវអ្វីដែលគេគួរធ្វើ និងអ្វីដែលគេមិនគួរធ្វើដើម្បីរក្សាការងារឱ្យបានស្ថិតស្ថេរនោះ។ ពួកគេក៏មិនទាន់ទទួលបាននូវច្បាប់វិន័យនិងជាជំនាញដែលគេត្រូវការ

[២២] យើងចង់ទៅមើលមជ្ឈមណ្ឌល AFESIP និងរោងចក្រដើម្បីសិក្សាដោយផ្ទាល់អំពីបទពិសោធន៍នេះ ហើយសិក្សាផងដែរ អំពីសមត្ថភាពដទៃទៀតរបស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល។ ក្រុមបុគ្គលិកដែលមកពីមជ្ឈមណ្ឌលផ្សេងៗបានទៅមើលមជ្ឈមណ្ឌលភ្នំពេញក្នុងកម្មវិធីទស្សនកិច្ចសិក្សាផ្លាស់ប្តូរបទពិសោធន៍ឆ្នាំ ២០០២។ ពួកគេបានរាយការណ៍អំពីការអភិវឌ្ឍន៍ និងការប្រតិបត្តិដែលគួរអោយចាប់អារម្មណ៍ជាច្រើន។ ចំពោះហេតុផលនេះយើងមានគំរោងទៅមើលមជ្ឈមណ្ឌលភ្នំពេញ និងខេត្តសៀមរាប ក្នុងក្របខណ្ឌនៃការសិក្សាពីសមត្ថភាពបន្តរបស់យើងដើម្បីសិក្សាដោយផ្ទាល់អំពីការផ្តួចផ្តើមដែលគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ទាំងនេះ។ ប៉ុន្តែអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលមិនបានលើកទឹកចិត្តការទៅមើលពីខាងក្រៅឡើយ ហើយជាទូទៅមិនបានធ្វើសហប្រតិបត្តិការជាមួយអង្គការផ្សេងៗ។ យើងនឹងព្យាយាមឱ្យមានអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលក្នុងការចុះស្រាវជ្រាវលើកក្រោយទៀត។

ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តចៅហ្វាយគេនៅឡើយ។ ការពិគ្រោះយោបល់ការងារគឺជាផ្នែកមួយនៃដំណើរការសមាហរណកម្ម យ៉ាងហោចណាស់នៅក្នុងឆ្នាំដំបូង ដើម្បីគាំទ្រអតិថិជននិងដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាជាមួយនិយោជក។ បច្ចុប្បន្ននេះ យើងមិនទាន់បានដឹងពីកម្មវិធីពិគ្រោះយោបល់អាជីពនៅឡើយទេ។ នេះគឺ ជាលក្ខណៈពិសេសនៃជំនាញដែលអាច យកមកបង្ហាញនៅក្នុងប្រទេសយើងបាន[២៣]។

ការបណ្តុះបណ្តាលសំរាប់អាជីវកម្ម

ការបង្កើតទីផ្សារសំរាប់ផលិតផលដែលបានធ្វើឡើងដោយក្រុមមនុស្សពិសេសគឺ ជាបញ្ហាចាស់ និងបញ្ហាទូទៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ អង្គការអភិវឌ្ឍន៍មួយចំនួនបានរកឃើញដំណោះស្រាយគួរអោយចាប់អារម្មណ៍ដើម្បីជ្រៀតចូលទីផ្សារ។ អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលហៅថា ដំណក់ទឹក Goutte D'Eau ដែលស្ថិតនៅប៉ោយប៉ែតផ្តល់ជម្រក និងការថែទាំក្មេងតាមចិញ្ចើមថ្នល់ឬកុមារអនាថា ក្នុងចំណោមក្មេងទាំងនោះ ក៏មានកុមារដែលត្រូវគេជួញដូរ និងរំលោភបំពានផងដែរ។ អង្គការនេះបានផ្តួចផ្តើមគំរោងពង្រីកប្រាក់ចំណូលក្នុងការបង្កើតរោងចក្រផលិតទឹកផឹក ដែលនៅទីនោះគាត់ដាក់អតិថិជនរបស់ខ្លួនធ្វើជាកូនជាង។ ក្មេងប្រុសដែលធ្វើការនៅក្នុងរោងចក្រ និងចែកចាយទឹកទៅអោយភូមិនៅក្បែរៗនោះ។ ប្រាក់ចំណូលដែលបានមកពីលក់ទឹកនោះ ត្រូវចំណាយលើប្រាក់ខែរបស់ពួកគេ។ គំរោងនេះគឺជាមធ្យោបាយដើម្បីអោយពួកគេមានលទ្ធភាពដោយខ្លួនឯង។ ឧទាហរណ៍ មួយផ្សេងទៀតនៃការផ្តួចផ្តើម ដែលឈរលើគោលការណ៍ទីផ្សារដែលអាចធ្វើអោយមាននិរន្តភាពនៅពេលមួយ គឺគំរោងសាកល្បងមកពីអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល ZOA Refugee Care នៅប៉ោយប៉ែតនៅតាមព្រំដែនប្រទេសថៃ។ ពួកគេបានរកឃើញថាសហគ្រិនតូចតាចនៅតាមមូលដ្ឋានកំពុងបណ្តុះបណ្តាលកម្មករដែលគេត្រូវការ។ មិនគ្រាន់ធ្វើកិច្ចការនេះបានត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងវាមានតំលៃទាប និងមានរយៈពេលខ្លីទៀតផង។ ដើម្បីបង្កើតជំនាញការងារមិនតំរូវឱ្យមានអ្នកបង្វឹកមកពីខាងក្រៅ ឬរៀននៅតាមវិទ្យាស្ថានឡើយ[២៤]។ អ្នកផលិតសុទ្ធតែជាសហគ្រិនតូចតាចដែលធ្លាប់ជាអ្នកក្រីក្របំផុតរបស់សហគមន៍ខ្លួន។ គំរោងទាំងនេះបង្ហាញពីសក្តានុពលដែលអាចយកទៅអនុវត្តនៅកន្លែងផ្សេងៗទៀត។ មជ្ឈមណ្ឌលកុមារមួយ ចំនួនកំពុងព្យាយាមបង្កើតការងារផងដែរសំរាប់អតិថិជនរបស់ខ្លួន[២៥]។ អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលផ្សេងៗទៀតគួរប្រើវាជាគំរូពីរបៀប ដោះស្រាយបញ្ហានៃការខ្វះការងារធ្វើសំរាប់អតិថិជនខ្លួន។ មជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនរួមបញ្ចូលជំនាញអាជីវកម្មទៅក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលរបស់គេ។ ប៉ុន្តែ

---

[២៣] COSECAM បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងគំរោងដែលផ្តល់មូលនិធិដោយ USAID តាមរយៈ TAF ដើម្បីឆ្លើយតបពីពីតំរូវការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈនៃការស្តារលទ្ធភាពកុមារ។ ការពិគ្រោះយោបល់ការងារត្រូវផ្តល់ជាផ្នែកមួយនៃសេវាកម្ម។

[២៤] ការថែទាំជនភៀសខ្លួន ZOA គំរោងប៉ោយប៉ែត ការស្រាវជ្រាវបង្ហាញនៅខែធ្នូ២០០៣ក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ

[២៥] បញ្ហាគឺការបង្កើតការងារថ្មី មិនមែនដាក់ជំនួសកម្មករជាមួយនឹងអតិថិជនឡើយ។ អង្គការវឌ្ឍនៈភាពក្នុងខេត្តពោធិសាត់ ជាភ្នាក់ងារគំរូមួយដោយផ្តោតលើការបង្កើតការងារសំរាប់អតិថិជនរបស់ខ្លួន។

យើងមិនអាចវាយតំលៃថាវាមានទំហំប៉ុនណាជាក់លាក់នោះទេនៃផ្នែកបណ្តុះបណ្តាល។ កម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលដែលយើងបានឃើញក្នុងពេលចុះមើលកម្រផ្តោតលើជំនាញអាជីវកម្មណាស់តែផ្តោតលើជំនាញវិជ្ជាជីវៈ។ លើសពីនេះទៀតសូម្បីតែនៅកន្លែងជំនាញអាជីវកម្មត្រូវបានលើកឡើង វានៅតែជាផ្នែកដ៏តូចមួយនៃការបណ្តុះបណ្តាល។ រឿងនេះវាមិនមានលក្ខណៈទូទៅចំពោះបទពិសោធន៍របស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល ដែលសិក្ខាកាមភាគច្រើនទទួលបរាជ័យក្នុងការបង្កើតអាជីវកម្មដែលមាននិរន្តរភាព។ ជាផ្នែកមួយនៃការវាយតំលៃកម្មវិធី យើងបានវាយតំលៃពីបុព្វហេតុដែលនាំឱ្យបរាជ័យ ឬជោគជ័យចំពោះអតិថិជនមួយចំនួនតូចដែលបានចាប់ផ្តើមអាជីវកម្ម[២៦]។ ទោះបីជាការវាយតំលៃនេះមិនបានស៊ីជម្រៅក៏ដោយ ក៏យើងបានរកឃើញកត្តាចំបង៧ប្រាំយ៉ាងចំពោះការបរាជ័យ។ ១- កង្វះខាតទេពកោសល្យ និងជំនាញសហគ្រិនគ្រឹន ២- ពុំមានផ្នែកបណ្តុញអាជីវកម្ម និងខ្វះការទំនាក់ទំនងអាជីវកម្ម ៣- តំរូវការទីផ្សារតិចតួចសំរាប់ផលិតផលដែលដាក់លក់ ៤- ភាពឃោឃៅនៃការប្រកួតប្រជែងចំពោះសហគ្រិនដែលល្អ ៥- ការចំណាយនៃប្រាក់កំចីវិនិយោគ និងបន្ទុក ការប្រាក់ខ្ពស់ពេក។

ហេតុដូច្នេះ វាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញតែមួយមុខមិនជួយអតិថិជន ដែលចង់ចាប់ផ្តើមអាជីវកម្មផ្ទាល់ខ្លួនច្រើននោះឡើយ។ តំរូវការបឋមសំរាប់សហគ្រាសដែលជោគជ័យគឺតំរូវការសំរាប់ផលិតផល និងការចូលទៅក្នុងទីផ្សារ។ នេះជាកន្លែងដែលអតិថិជនជាច្រើនទទួលបរាជ័យ។ មុននឹងចាប់ផ្តើមបណ្តុះបណ្តាលជំនាញសំរាប់អតិថិជន មជ្ឈមណ្ឌលគួរតែដឹងអោយបានច្បាស់ថា មានតំរូវការសំរាប់ផលិតផល ហើយអាចដាក់លក់នៅទីផ្សារបានដែរឬទេ។ នៅពេលណាមានតំរូវការទាំងនេះ យើងអាចចុះឈ្មោះអោយអតិថិជនឱ្យចាប់ផ្តើមសិក្សាជំនាញ ក្នុងគោលបំណងចាប់ផ្តើមអាជីវកម្មដែលនឹងមានឱកាសទទួលជោគជ័យបាន។ យើងដឹងហើយថាមជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនធ្វើការខិតខំវាយតំលៃពីស្ថានភាពទីផ្សារក្នុងតំបន់ដែលគេធ្វើការ។ យើងក៏ដឹងផងដែរថាមជ្ឈមណ្ឌលភាគច្រើនមិនមានសមត្ថភាពខិតខំប្រឹងប្រែងទាំងនេះអោយទទួលបានជោគជ័យនោះទេ - ការវាយតំលៃមិនមានការងាយស្រួលទេ ហើយតំរូវអោយមានជំនាញស្រាវជ្រាវទីផ្សារមួយចំនួនក្រៅពីផ្តល់ចំណេះដឹងពីស្ថានភាពអាជីវកម្មជាមូលដ្ឋាន។ យើងមិនបានដឹងថា នៅមានមជ្ឈមណ្ឌលណាខ្លះទេដែលខំប្រឹងប្រែងបែបហ្នឹងសំរាប់អតិថិជននោះ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើតំរូវទីផ្សារសំរាប់អតិថិជននោះត្រូវបានសំរេច គេមានឱកាសទទួលជោគជ័យបាន។

នៅពេលអតិថិជនបានរៀនវគ្គបណ្តុះបណ្តាលចប់ហើយ នាងត្រូវការហិរញ្ញវត្ថុដើម្បីចាប់ផ្តើមអាជីវកម្មរបស់នាង។ ប្រសិនបើនេះស្ថិតនៅក្នុងទំរង់នៃប្រាក់កំចី បន្ទុកប្រាក់កំចីនោះមិនគួរធ្វើអោយនាំទៅរកភាពបរាជ័យ

[២៦] ការវាយតំលៃទាំងនេះត្រូវធ្វើឡើងក្នុងចំណោមអតិថិជនរបស់អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលដោយទទួលប្រាក់សំរាប់ស្រាវជ្រាវពី SKN ដោយអ្នកស្រាវជ្រាវ ECR កម្ពុជា

នោះទេ។ មជ្ឈមណ្ឌល ឬភ្នាក់ងារផ្តល់ប្រាក់កំចីត្រូវដឹងថានៅពេលខ្លះអាជីវកម្មនឹងមិនទទួលប្រាក់ចំណេញសំរាប់សងវិញទេ ជាពិសេសនៅឆ្នាំដំបូង។ ការតំរូវអោយបង់ប្រាក់ដើម និងការប្រាក់ក្នុងដំណាក់កាលចាប់ផ្តើមនេះធ្វើអោយខូចប្រយោជន៍ដែលនាំទៅរកភាពជោគជ័យនៃអាជីវកម្ម។ លើសពីនេះទៀត អតិថិជនដែលចាប់ផ្តើមអាជីវកម្មថ្មីត្រូវការការគាំទ្រដើម្បីស្ថាបនាទំនាក់ទំនងអាជីវកម្មរបស់នាង។ ដោយគ្មានការទំនាក់ទំនងបែបនេះ អាជីវកម្មជាទូទៅមិនទទួលជោគជ័យឡើយ។ កត្តាទាំងអស់នេះ គួរលើកយកមកពិភាក្សាហើយធ្វើផែនការអាជីវកម្មដែលផ្តល់ឱ្យនូវឱកាសសមស្រប ដែលនាំអោយមានភាពជោគជ័យមុននឹងអោយអតិថិជនដែលចង់បើកអាជីវកម្មវគ្គបណ្តុះបណ្តាលជំនាញវិជ្ជាជីវៈ។ រឿងបែបនេះ យើងមិនបានឃើញមានការប្រតិបត្តិណាមួយក្នុងចំណោមមជ្ឈមណ្ឌលដែលបានទៅមើលនោះឡើយ។ យើងមានការសង្ស័យថា តើមានការប្រតិបត្តិនៅមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារដទៃទៀតដែរឬទេ។

សាលាបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ

អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលមួយចំនួនផ្តល់ជាអាហារលើការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈនេះ ដែលជាតំរូវការរបស់អតិថិជន និងក្មេងស្រី ឬស្ត្រីក្មេងៗដែលសង្ឃឹមថាមានជំនាញល្អដែលពួកគេនឹងមានការងារ ឬទទួលជោគជ័យលើអាជីវកម្មខ្នាតតូច។ ដូចយើងបានលើកឡើងខាងលើនេះ គឺសាលាវិជ្ជាជីវៈរបស់ HCC ក្នុងខេត្តព្រៃវែង និងសាលាដែលទើបផ្តួចផ្តើមថ្មីនៅជិតទីក្រុងភ្នំពេញ។ មូលនិធិដុនបូស្កូ បានបង្កើតសាលាបច្ចេកទេសនៅក្នុងទីក្រុងជាច្រើនដែលសាលាចុងក្រោយគេបង្អស់នៅប៉ោយប៉ែត។ ពួកគេមានបំណងចុះឈ្មោះកុមារ (ប្រុសនិងស្រី)ដែលត្រូវគេជួញដូរ គ្មានផ្ទះសម្បែង ឬទទួលរងនូវរឿងរ៉ាវផ្សេងៗ។ មជ្ឈមណ្ឌលនៅព្រៃនប់ក្រុងព្រះសីហនុដែលបានលើកឡើងខាងលើក៏បើកសាលាបណ្តុះបណ្តាលកាត់ដេរផងដែរសំរាប់ក្មេងស្រីដែលមកពីគ្រួសារក្រីក្រ។ យើងបានដឹងថា មានអង្គការផ្សេងៗទៀតដែលផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញដល់ក្មេងៗ ឧទាហរណ៍ អង្គការ CSARO សំរាប់កុមាររើសសំរាម។ ប៉ុន្តែយើងមិនបានដឹងមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារដទៃទៀត ដែលផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈក្នុងសាលាដែលមិនបានកំណត់អតិថិជននោះទេ។ ចំពោះជំនាញប្រតិបត្តិដែលជាតម្រូវការ និងធនធានការប្រតិបត្តិរបស់មជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារមានកំណែទំរង់ថ្មីផ្ទាល់ខ្លួននៃការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញវិជ្ជាជីវៈ សំរាប់អតិថិជនរបស់ខ្លួននោះ គឺពុំទាន់មានប្រសិទ្ធិភាពគ្រប់គ្រាន់ពោលគឺត្រូវចូលរួមជាមួយគ្នាទើបប្រសើរ។ បច្ចុប្បន្ននេះ អង្គការជាច្រើនមានការស្ទាក់ស្ទើរមិនព្រមបោះបង់នូវការប្រតិបត្តិដែលគេបង្កើតឡើង ហើយបោះបង់ "តំបន់" របស់ខ្លួន។ អង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលត្រូវការបញ្ចុះបញ្ចូលខ្លួនឯង ដែលត្រូវតែបំរើផលប្រយោជន៍របស់អតិថជនរបស់ខ្លួន នឹងរួមគ្នាធ្វើការងារនេះ។ ក្នុងចំណោម "ការប្រតិបត្តិដ៏ប្រសើបំផុត" មកពីផ្នែកផ្សេងៗនៃពិភពលោកដែលអាចផ្តល់ដំណោះស្រាយចំពោះបញ្ហាដែលនិយោជកផ្តល់ការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈគឺ ការបង្កើតសាលាបណ្តុះបណ្តាលពិសេស។ សាលានេះត្រូវជ្រើសរើសគ្រូដែលមានជំនាញ និងពិសោធន៍ផ្សេងៗ ហើយចេះបទបែនទៅតាម

តំរូវការឧស្សាហកម្មថ្មីៗ។ សាលានេះក៏អាចរៀបចំផងដែរឱ្យមាននិយោជកប្រកបដោយទស្សនវិស័យដែលអាចឱ្យនិស្សិតនឹងទទួលបាននូវបទពិសោធន៍ជាក្តូនជាងក្នុងការបណ្តុះបណ្តាលជំនាញបន្ត។ ធ្វើបែបនេះនឹងបង្កើននូវការផ្លាស់ប្តូរដើម្បីទទួលបាននូវការងារ បន្ទាប់ពីការបណ្តុះបណ្តាលបានបញ្ចប់។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាដំណោះស្រាយសំរាប់តំបន់ទីក្រុងដែលមានអតិថិជនគ្រប់គ្រាន់មកចុះឈ្មោះ ក្នុងកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាល។ វាមិនមែនជាដំណោះស្រាយសំរាប់អតិថជន ដែលរស់ក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលនៅជនបទឡើយ។ត្រូវមានវិធានការពិសេសដូចជា បញ្ជូនអោយអតិថិជនទៅកាន់កន្លែងដែលជំនាញវិជ្ជាជីវៈដែលគេចង់រៀន។ យើងស្នើអោយស្វែងរកនូវជម្រើសនៃការបង្កើតក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលក្នុងក្រុងនីមួយៗនូវសាលាវិជ្ជាជីវៈ ឬប្រសិនបើមានសាលាដែលស្រដៀងគ្នា ដោយស្វែងរកនូវលទ្ធភាពដែលអាចបទបែនទៅតាមប្រព័ន្ធសំរាប់អតិថិជននៅមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារ។ សាលាវិជ្ជាជីវៈត្រូវមានការចូលរួមពីមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារមួយចំនួន ហើយត្រូវផ្តល់វគ្គបណ្តុះបណ្តាលមួយចំនួនទៀត។ វគ្គនេះត្រូវតែរៀបចំឡើងដោយមានការពិគ្រោះយោបល់ជាមួយនឹងអនាគតនិយោជក។ អតិថិជនមកពីមជ្ឈមណ្ឌលដែលស្ថិតក្នុងតំបន់ទីក្រុងអាចស្នាក់ក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែត្រូវចូលរៀននៅពេលថ្ងៃ។ ក្នុងករណីដែលអតិថិជនចង់រៀនជំនាញដែលជំនាញនោះមិនមាននៅទីក្រុងជាកន្លែងដែលពួកគេរស់នៅ ប៉ុន្តែមានតំបន់ផ្សេងទៀតមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពត្រូវធ្វើការរៀបចំបញ្ជូនអតិថិជននោះទៅកាន់មជ្ឈមណ្ឌលណាមួយនៅកន្លែងនោះ។ ផលប្រយោជន៍តំរូវការ និងសេចក្តីត្រូវការរបស់អតិថិជន គឺត្រូវស្វែងរកទីជម្រករស់នៅជាមូលដ្ឋាន គឺមិនចាំបាច់តែមណ្ឌលធ្វើការ "ជួយសង្គ្រោះ" កុមារមួយមុខប៉ុណ្ណោះនោះទេ។

សេចក្តីត្រូវការសំរាប់ការថែទាំក្នុងមណ្ឌល

នៅក្នុងរបាយការណ៍នេះយើងផ្តោតទៅលើមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារ ហេតុដូច្នេះមិនផ្តោតលើមណ្ឌលដែលថែទាំកុមាររយៈពេលយូរ ឬការផ្តល់ការស្នាក់នៅដល់មនុស្សពេញវ័យនោះឡើយ។ ការពិភាក្សាអំពីសេចក្តីត្រូវការសំរាប់មជ្ឈមណ្ឌលភាគច្រើន ដូច្នេះមិនកំណត់មជ្ឈមណ្ឌលដែលផ្តល់ជម្រក និងថែទាំដល់កុមារដែលត្រូវរំលោភបំពាន ឬមិនត្រូវគេអើពើ (មើលប្រភេទកុមារដែលបានកំណត់នៅទំព័រទី១)។ របាយការណ៍ស្តីអំពីមណ្ឌលផ្តល់ជម្រកដែលរៀបចំឡើងដោយអង្គការអាដហុកថ្លែងថា *"វាជាការពិតដែលថាពុំមាន ជម្រកអោយបានគ្រប់គ្រាន់អោយត្រូវទៅតាមសេចក្តីត្រូវការ"*[២៧] ។ នៅក្នុងសេចក្តីផ្តើមនៃរបាយការណ៍និយាយថា គោលបំណងគឺ ត្រូវត្រួតពិនិត្យស្ថានភាពនៅតាមមណ្ឌលដែលទទួលជនរងគ្រោះដោយអំពើហឹង្សារក្នុងគ្រួសារ ការរំលោភ និងការជួញដូរ (ទំព័រ២)។ ហេតុដូច្នេះយើងសន្និដ្ឋានថាមានសេចក្តីត្រូវការសំរាប់ទីជម្រកចំពោះក្រុមទាំងនេះ។ បញ្ជីសារពើភ័ណ្ឌរបស់មជ្ឈមណ្ឌលជាមួយនឹងក្រុមគោលដៅរួមទាំងប្រភេទទាំងបីដូចបានលើកឡើងខាងលើដែលបានធ្វើឡើង

[២៧] របាយការណ៍ពង្រាងស្តីពីជម្រកក្នុងតំបន់ក្រុងភ្នំពេញ អង្គការអាដហុកផ្នែកស្ត្រី ខែកញ្ញា ២០០៣ ទំព័រ៤

ក្នុងឆ្នាំ ២០០៣ បានរកឃើញអង្គការចំនួន ១២ ដែលភាគច្រើនមានសមត្ថភាពអោយម្ហូបអាហារបរិភោគសំរាប់មនុស្សប្រហែល៣០នាក់[២៨] ប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនអតិថិជនស្នាក់នៅរយៈពេលតិចជាង ៦ខែ ខ្លះទៀតអាចស្នាក់នៅបានរហូតដល់ជាងពីរឆ្នាំជាគោលនយោបាយ[២៩]។ ប៉ុន្តែអតិថិជន អាចស្នាក់នៅជាអប្បបរមាកន្លះឆ្នាំ[៣០]។ វាអាចនិយាយបានថាចំនួនអ្នកស្នាក់នៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលប្រចាំឆ្នាំ គឺកើនឡើងពីរដងទៅនឹងចំនួនដែលត្រូវបានរកឃើញ។ ដូច្នេះមានយ៉ាងហោចណាស់លទ្ធភាពដែលអាចផ្តល់អាហារសំរាប់អតិថិជន ១២ x ៣០ x ២ =៧២០នាក់ ក្នុងមួយឆ្នាំៗ។ លើសពីនេះទៀត មានមជ្ឈមណ្ឌលមួយចំនួនដែលមិនបានរាប់បញ្ចូលពីការកើនឡើងនូវលទ្ធភាពដែលផ្តល់អាហារក្នុងប្រទេសបាន។ យើងទស្សទាយនូវលទ្ធភាពផ្តល់អាហារសំរាប់ការរស់រានសំរាប់កុមារដែលគេរំលោភបំពានដែលមានពី ៧៥០ ទៅ ៨៥០នាក់ ក្នុងមួយឆ្នាំ។ សារពើពន្ធដែលគួរអោយជឿជាក់បានថ្មីៗនេះអំពីចំនួនពេស្យាចារជាក់ស្តែងក្នុងប្រទេសមានប្រមាណ ២០០០នាក់ ដែលជាអ្នករកស៊ីបំរើផ្លូវភេទក្រោមអាយុ ១៨ឆ្នាំ។ ចំនួនដ៏ច្រើននៃពេស្យាចារក្រោមអាយុទាំងនេះ កំពុងធ្វើការដោះបំណុលហើយភាគច្រើនមិនបានចាប់អារម្មណ៍នឹងការស្នាក់នៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាព ឬរៀនការងារផ្សេងទៀតឡើយ ប្រសិនបើពួកគេពុំមានលុយដោះបំណុលទេ[៣១]។ យោងទៅតាមរបាយការណ៍មានអ្នករកស៊ីបំរើផ្លូវភេទប្រហែល ៣០% ដែលមិនចាប់អារម្មណ៍ពីការ "ជួយសង្គ្រោះ"។ ដូច្នេះ កុមារ៧០% នៃចំនួនប្រហែលជា២០០០នាក់ ឬ ១៤០០នាក់ ត្រូវគេបង្ខំឱ្យចូលក្នុងសកម្មភាពពាណិជ្ជកម្មផ្លូវភេទ ហើយប្រហែលភាគច្រើនមានបំណងចេញពីស្ថានភាពកេងប្រវ័ញ្ចនេះ។ បច្ចុប្បន្ននេះ យើងអាចមានលទ្ធភាពគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងប្រទេសយើដើម្បីជួយក្រុមនេះបានពាក់កណ្តាល។ ប៉ុន្តែការខិតខំជួយសង្គ្រោះគឺ កម្រនឹងទទួលជោគជ័យណាស់។ ដូច្នេះជាទូទៅមានពេស្យាចារកុមារតិចជាង ៥០% ក្នុងមួយឆ្នាំៗដែលត្រូវបានគេជួយសង្គ្រោះ។ តាមពិតវាហាក់ដូចជាមានសមាមាត្រទាបជាងមុន។ ទោះបីជាការប៉ាន់ស្មានត្រឹមត្រូវមួយនៃប្រភេទកុមារ និងស្ត្រីដែលត្រូវគេរំលោភបំពាន ឬមិនអើពើមិនអាចធ្វើឡើងដោយគ្មានទិន្នន័យពីមជ្ឈមណ្ឌលទាំងអស់នេះទេក៏ដោយ ក៏យើងមានវិធីមួយទៀតដើម្បីបង្កើតប្រព័ន្ធក្នុងការប្រមូលពតិមានប្រសិនបើមានសេចក្តីត្រូវការពិតប្រាកដពីមជ្ឈមណ្ឌលច្រើនទៀតនោះ។ អង្គការ AFESIP ត្រូវគេរាយការណ៍មកថា មានក្មេងស្រី និងស្ត្រីក្មេងៗជាង ២០០នាក់ នៅមជ្ឈមណ្ឌលភ្នំពេញរបស់ខ្លួន ហើយនេះត្រូវបានពង្រីកលទ្ធភាពរបស់ខ្លួនកាន់តែធំ[៣២]។ សំរាប់អង្គការ CWCC ត្រូវគេរាយការណ៍ផងដែរថា ជាញឹកញាប់មានអតិថិជន

---

[២៨] លក់ដូចដូចសត្វមាន់ ២០០៣ COSECAM របាយការណ៍ នរ.០០៦ ឧបសម្ព័ន្ធ A

[២៩] ឧទាហរណ៍ បុគ្គលិកមកពីផ្ទះនៃក្តីសង្ឃឹមបានផ្តល់ព័ត៌មានឱ្យពួកយើងថា វាជាគោលនយោបាយរបស់ខ្លួនដើម្បីផ្តល់អាហារឱ្យអតិថិជនរយៈពេលយ៉ាងហោច ២ឆ្នាំ។

[៣០] ដេតាបេសមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារ COSECAM

[៣១] ការវាស់វែង...Steinfath, UNDP ២០០៣

[៣២] របាយការណ៍ពង្រាងស្តីពីជម្រកក្នុងតំបន់ភ្នំពេញ អង្គការអាដហុកផ្នែកស្ត្រី កញ្ញា២០០៣ ទំព័រ៦

លើសពីលទ្ធភាពរបស់ខ្លួន[៣៣] ។ មជ្ឈមណ្ឌលទាំងពីរនេះមិនបានរាយការណ៍ពីអតិថិជនដែលមិនត្រូវគេរំលោភបំពាន ឬមិនអើពើឡើយ ។ ប៉ុន្តែមជ្ឈមណ្ឌលផ្សេងភាគច្រើនមានសមាមាត្រអតិថិជនខ្ពស់ដែលជាញាតិសន្តានដែលមិនមែនជាប្រភេទដែលត្រូវគេរំលោភបំពាន ឬមិនអើពើឡើយ ។ របាយការណ៍សំរាប់ម្ចាស់ជំនួយចង្អុលបង្ហាញថា មានប្រជាជនជាង១/៣នៃមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារមានអតិថិជនដែលគ្មានជំនាញ ហើយដែលត្រូវការការបណ្តុះបណ្តាល វិជ្ជាជីវៈ[៣៤] ។ មជ្ឈមណ្ឌលប្រហែល ១០ បានប្រើលទ្ធភាពរបស់ខ្លួនមិនដល់ ៥០% ផងក្នុងមួយឆ្នាំស្មើនឹងអតិថិជនប្រហែល៣០០នាក់ ។ ដូច្នេះវាហាក់ដូចជា អង្គការ AFESIP និង CWCC ទទួលចំនួនលើសកំណត់ដែលអាចគ្របដណ្តប់ចំនួនកុមារ ដែលមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពដ៏ទៃទៀតមិនបានទទួល ។ បញ្ហានេះហាក់ដូចជាមានការបែងចែកអតិថិជនសមស្របទៅលើមជ្ឈមណ្ឌលដែលមានស្រាប់ ។ ជំនួសនៃការបង្កើតឱ្យមានមជ្ឈមណ្ឌលច្រើន យើងត្រូវតែបញ្ជូនអតិថិជនទៅមណ្ឌលណាដែលអាចមានសមត្ថភាពទទួលយកពួកគេបាន ។ យើងដឹងថាការអះអាងនឹងត្រូវបានលើកឡើងថា មជ្ឈមណ្ឌលមូនចំនួនមិនបានផ្តល់នូវការថែទាំ និងបំរើសេវាអោយបានសមរម្យ ។ តាមពិតប្រសិនបើគុណភាពនៃការថែទាំសេវាកម្មគឺ ជាបញ្ហាជំនួសនៃការបង្កើតមជ្ឈមណ្ឌលបន្ថែម យើងទាំងអស់គ្នាគួតែខិតខំកែលំអគុណភាពនៃការថែទាំ និងការផ្តល់សេវាក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលដែលមានស្រាប់ ។ ប្រទេសជាតិ និងជនរងគ្រោះដោយសាការរំលោភបំពាន មិនគួរត្រូវបានផ្តល់សេវាដោយមជ្ឈមណ្ឌលភាគច្រើនដែលប្រើប្រាស់នូវធនធានដែលត្រូវការឡើយ ។ ដើម្បីចៀសវាងការយល់ច្រឡំ យើងនឹងធ្វើការពិភាក្សាអំពីមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពសំរាប់កុមាររកស៊ីផ្លូវភេទ ឬកុមារដែលទទួលរងនូវការរំលោភបំពានផ្សេងៗ ។ ប្រហែលជាមានតំរូវការសំរាប់ប្រភេទនៃការថែទាំតាមស្ថាប័នផ្សេងទៀត ឬសំរាប់ជនរងគ្រោះប្រភេទផ្សេងទៀត ឧទាហរណ៍ កុមារកំព្រាដែលឪពុកម្តាយស្លាប់ចោលដោយសារជម្ងឺអេដស៍ ហើយពួកគេត្រូវបានគេបដិសេធដោយសំណាញ់សុវត្ថិភាពប្រពៃណីសំរាប់កុមារកំព្រា ។

ការបញ្ជូនអតិថិជន

ដូចបានរៀបរាប់មកខាងដើមថា អង្គការដែលល្បីៗមានការស្ទាក់ស្ទើរបញ្ជូនអតិថិជនទៅមជ្ឈមណ្ឌលផ្សេងទៀត ។ តាមពិតបញ្ហាបញ្ជូនតែងតែកើតមានជាញឹកញាប់ ឬជាធម្មតាទៅហើយ ។ បញ្ហាចុងក្រោយនេះគឺស្ថិតនៅក្រោមការពិភាក្សា ហើយមិនងាយស្រួលដោះស្រាយឡើយ ។ តើវាជាការរំលោភសិទ្ធិកុមារដែរឬទេ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានហាមឃាត់មិនអោយជួបញាតិសន្តានរបស់គេ ឬទុកតែក្នុងរបងនៅពេលដែលភ្នាក់ងារមានការភ័យខ្លាចថាអតិថិជនត្រូវគេធ្វើបាប? អង្គការអាដហុកបានសំរេចចិត្តថាវាស្ថិតនៅក្នុងអាណត្តិរបស់ខ្លួន ដើម្បី

[៣៣] ការទំនាក់ទំនងផ្ទាល់

[៣៤] របាយការណ៍សម្ងាត់ទៅអោយ SKN ប្រហែល៦មជ្ឈមណ្ឌល

ត្រួតពិនិត្យពីស្ថានភាពកុមារនៅតាមជម្រកដើម្បីអោយច្បាស់ថាសិទ្ធិកុមារមិនត្រូវគេរំលោភ។ ជាអកុសលមណ្ឌលមួយក្នុងចំណោមមជ្ឈមណ្ឌលទាំងនោះមិនបានយល់ស្របថា វាជាអាណត្តិរបស់អង្គការអាដហុកទេ ដែលត្រួតពិនិត្យមជ្ឈមណ្ឌលរបស់ពួកគេនោះ[៣៥] ។ ទោះបីជាយើងបញ្ចេញជាយោបល់ថា រាល់ភ្នាក់ងារតាមដានសិទ្ធិមនុស្សមានអាណត្តិដើម្បីស៊ើបអង្កេតពីការរំលោភសិទ្ធកុមារ ដោយមិនគិតពីភ្នាក់ងាររដ្ឋាភិបាល ឬឯកជនឡើយ បញ្ហាចំបងនៅទីនេះគឺអាណត្តិរបស់ខ្លួន តើវាត្រូវសំរេចថាតើជនរងគ្រោះមកពីណាហើយត្រូវទៅកន្លែងណា និងត្រូវផ្តល់អោយនៅក្រោមលក្ខខណ្ឌថែរក្សាបែបណា?

យើងបានជួបក្រុមមនុស្សដែលពាក់ព័ន្ធនៅក្នុងរដូវក្តៅនាឆ្នាំ២០០២ ដើម្បីធ្វើការពិភាក្សាលើបញ្ហានេះ។ ការផ្តើមកិច្ចពិភាក្សនេះ ត្រូវធ្វើឡើងដោយក្រុមមួយទៀតក្នុងរដូវស្លឹកឈើជ្រុះឆ្នាំ ២០០២ ហើយនាំទៅរកទស្សនាទាន នៃ "ដើម្បីបង្កើតមណ្ឌលសំចត"[៣៦] ។ មានការយល់ឃើញថា ភ្នាក់ងារពាក់កណ្តាលរដ្ឋាភិបាល SKK ជាផ្នែកមួយ របស់ក្រសួងសង្គមកិច្ចជាអ្នកទទួលខុសត្រូវលើការបញ្ជូនកុមារ រងគ្រោះដោយសារការរំលោភបំពានទៅមជ្ឈមណ្ឌល ស្តារលទ្ធភាពឬ ទៅកន្លែងថែទាំជំនួសផ្សេងទៀត។ ទោះបីជាភ្នាក់ងារមានដំណើរការនិងអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាល អង្គការអន្តរជាតិ និងភ្នាក់ងារក្រសួងដែលពាក់ព័ន្ធសុំអោយមានការចូលរួមក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានេះ យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គ្រប់ៗគ្រប់គ្នាមិនព្រមសហប្រតិបត្តិការមិនបាន សហការក្នុងការងារនេះដែរ។ វាប្រហែលជាដល់ ពេលដែលត្រូវបង្កើតច្បាប់ និងការសហការគ្នាហើយ។ តាមពិតវិធានការនេះត្រូវតែធ្វើឡើងដោយប្រុងប្រយត្ន័ ហើយគ្រប់អង្គការដែលពាក់ព័ន្ធទាំងអស់ត្រូវធ្វើការពិគ្រោះយោបល់អំពីច្បាប់និងផលវិបាកសំរាប់ភ្នាក់ងារខ្លួន។ ការឈានដល់កិច្ចព្រមព្រៀងលើបញ្ហានេះពិតជាប្រសើរ ជាងការបង្ខំអោយអនុវត្តច្បាប់ ប៉ុន្តែនៅទីបញ្ចប់ សុខមាលភាពរបស់អតិថិជនត្រូវតែជាអាទិភាពដែលយើងគួរគិតដល់។

ការសំរេចចិត្តលើស្ថានភាពថែទាំ និងលើសេវាសំរាប់អតិថិជនគឺ ជាការចាំបាច់មិនគ្រាន់តែជាបញ្ហាអនុវត្តឬជាគោលការណ៍ប៉ុណ្ណោះទេ តែជាបញ្ហាច្បាប់។ ប្រទេសកម្ពុជាជាប្រទេសកាន់លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យហើយអង្គការសង្គមស៊ីវិលដូចជាប្រជាពលរដ្ឋគួរតែគោរពច្បាប់។ នៅក្នុងប្រទេសលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យច្បាប់ចេញមកពីការព្រមព្រៀងជាទូទៅ ហើយលទ្ធផលនៃការព្រមព្រៀងនេះបានមកពីអ្វីដែលជាការសំរេចចិត្តសំលេងភាគច្រើន។ ច្បាប់សំរាប់លក្ខខណ្ឌស្ថិតនៅក្រោមមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាព (កុមារ) ដូចនេះអ្នកថែទាំអតិថិជន គួរតែអភិវឌ្ឍតាមរយៈដំណើរការមតិទូទៅ។ អង្គសិក្ខាសាលាពីរស្តីពី ការថែទាំនៅតាមមណ្ឌល (មីនា និងតុលា២០០៣) និង

---

[៣៥] របាយការណ៍ពង្រាងស្តីពីជម្រកក្នុងតំបន់ក្រុងភ្នំពេញ អង្គការអាដហុកផ្នែកស្ត្រី កញ្ញា២០០៣ ទំព័រ៦និង៧

[៣៦] ការពិភាក្សាដំបូងត្រូវផ្តួចផ្តើមឡើងដោយអង្គការ UNICEF និងអង្គការផ្សេងៗក្នុងរដូវក្តៅ២០០២។ វគ្គពិភាក្សាលើកទីពីរត្រូវបានរៀបចំដោយ COSECAM ចុងឆ្នាំ២០០២ និងដើមឆ្នាំ ២០០៣។ បញ្ហានេះត្រូវបានពិភាក្សាម្តងទៀត នៅអង្គសិក្ខាសាលាថ្នាក់ជាតិនៅថ្ងៃទី១៧ ខែមីនាឆ្នាំ ២០០៣ (របាយការណ៍លេខ៥ COSECAM)

គណៈកម្មការពង្រាងក្របខណ្ឌច្បាប់ដោយផ្អែកលើលទ្ធផលនៃអង្គសិក្ខាសាលាទាំងនេះ បានកំណត់និន្នាការសំរាប់ដំណើរការនេះ[៣៧] ។ នេះជាដំណើរការលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ និងអង្គការសង្គមស៊ីវិលមិនថាគេយល់ស្រប ឬមិនយល់ស្របឡើយ គួរតែគោរពទៅតាមអ្វីដែលជាសំលេងភាគច្រើនដែលបានសំរេចឡើង។ វាគឺជា "ច្បាប់" ដែលកុមារត្រូវបានជួយសង្គ្រោះពីស្ថានភាពរំលោភបំពានត្រូវបញ្ជូនតាមរយៈភ្នាក់ងាររបស់ក្រសួងសង្គមកិច្ច ហៅថា សេវាការពារកុមា "SKK" ហើយសេវាការពារកុមាបញ្ជូនបន្តទៅអោយមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារដែលសមស្របបំផុតប្រសិនបើដំណោះស្រាយមួយទៀតមិនអាចធ្វើទៅបាន ឧទាហរណ៍ ញាតិសន្តាន ឬគ្រួសារចិញ្ចឹម។

ផលប៉ះពាល់នៃការសង្គ្រោះ

សេចក្តីត្រូវការរបស់មជ្ឈមណ្ឌលមិនដូចទៅនឹងតំរូវការស្ថាប័នឡើយ។ ទីមួយគឺយើងអាចក្រឡេកមើលលើការថែទាំជំនួសផ្សេងៗ ដូចជាការថែទាំនៅតាមមណ្ឌល ដូចជាឪពុកម្តាយចិញ្ចឹម ម្យ៉ាងមិញទៀតយើងក្រឡេកមើលផងដែរនូវផលប៉ះពាល់នៃការសង្គ្រោះជនរងគ្រោះ។ បញ្ហានៃការថែទាំក្រៅមណ្ឌល គឺនៅឆ្ងាយពីវិសាលភាពនៃអត្ថបទនេះ។ ដំណោះស្រាយក្នុងការដាក់កុមារនៅតាមស្ថាប័នឬមណ្ឌលត្រូវតែជាដំណោះស្រាយចុងក្រោយបានន័យថា ការថែទាំជំនួសនៅតាមបែបសហគមន៍វាត្រូវតែជាអត្តិភាពសំរាប់កុមាដែលជាជនរងគ្រោះ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវនិយាយអំពីផលប៉ះពាល់នៃការជួយសង្គ្រោះជនរងគ្រោះពីការកេងប្រវ័ញ្ច "ពីការធ្វើអាជីវកម្ម" និងកុមារផ្សេងៗទៀត។

មានពេស្យាចារកុមារពីរប្រភេទគឺ អ្នកដែលចេះអាន-សរសេរត្រូវគេបង្ខំអោយធ្វើការជាអ្នកបម្រើផ្លូវភេទ និងអ្នកដែលត្រូវគេបង្ខំអោយធ្វើជាពេស្យាចារ។ គ្មានកុមារណាមួយលក់ខ្លួនដោយស្ម័គ្រចិត្តនោះឡើយ[៣៨] ។ ក្រុមទីពីរនេះជាកុមារដែលឪពុក-ម្តាយរបស់គេត្រូវបង់ដោះបំណុល ហើយអោយកូនស្រីធ្វើការដើម្បីរកប្រាក់តាមរយៈបំរើផ្លូវភេទ។ នេះគឺជាស្ថានភាពទូទៅមួយក្នុងចំណោមពេស្យាចារកុមារដែលមកពីប្រទេសវៀតណាម[៣៩] ។ ពុំមាន

[៣៧] សិក្ខាសាលាស្តីពីស្តង់ដារអប្បបរមា និងការគ្រប់គ្រងមជ្ឈមណ្ឌល ១៧ មីនា ២០០៣ (របាយការណ៍០០៦ COSECAM) និងអង្គសិក្ខាសាលាស្តីពីការថែទាំនៅតាមមណ្ឌលខែតុលា ២០០៣ (រៀបចំឡើងដោយក្រសួងសង្គមកិច្ច) គណៈកម្មាធិការក្របខណ្ឌច្បាប់មានអ្នកតំណាងរបស់ក្រសួងសង្គមកិច្ច និងក្រសួងយុត្តិធម៌, អង្គការ UNICEF, IOM, COSECAM, ក្រុមសុខមាលភាពកុមារ និងអង្គការផ្សេងៗ។

[៣៨] នេះអាចជាករណីក្នុងប្រទេសផ្សេងទៀត ដូចជានៅជប៉ុនសិស្សវិទ្យាល័យទៅធ្វើពេស្យាចារដោយខ្លួនឯង ដើម្បីយកលុយដាក់ហោប៉ៅ ឬនិស្សិតសាកលវិទ្យាល័យនៅប្រទេសថៃលក់ខ្លួនដើម្បីបង់ថ្លៃរៀន ប៉ុន្តែរឿងនេះមិនទាន់លេចឮនៅប្រទេសកម្ពុជានៅឡើយទេ។ ស្លាកស្នាមទុរយសនៃ "ស្ត្រីខូចចិត្តរារាំងមិនឱ្យក្មេងស្រីធ្វើជាពេស្យាចា" ដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ ប្រសិនបើគេជ្រើសយក គឺដោយសារគេបាត់បង់ព្រហ្មចារីយ៍ (ឧទាហរណ៍ ដោយសារមានមិត្តប្រុស ឬត្រូវគេរំលោភ)។

[៣៩] មើលការវាស់វែង...Steinfath, UNDP ២០០៣

ឯកសារណាមួយ ដែលបង្ហាញពីកុមារដែលធ្វើការដើម្បីដោះបំណុលក្នុងចំណោមពេស្យាចារកុមារខ្មែរ-វាអាចមាន ប៉ុន្តែវាទំនងជាគ្មាន។ មានតែក្មេងស្រីពីរនាក់ប៉ុណ្ណោះក្នុងចំណោមកុមារ ដែលមានអតីតភាពជាពេស្យាចារ ១៧ នាក់ ដែលយើងបានសម្ភាស ដែលបានដឹងជាមុនថាពួកគេក្លាយជាអ្នកបម្រើផ្លូវភេទ[៤០] ។ ភាគច្រើនត្រូវគេបង្ខំផ្លូវកាយ ហើយពួកគេមិននិយាយស្តីអ្វីបានឡើយពីអ្វីដែលកើតឡើងលើរូបគេ។ ភាគច្រើនក្នុងចំណោមអ្នកទាំងនោះជាកុមារដែលត្រូវជួយសង្គ្រោះមកពីផ្ទះបនពេស្យា ហើយជ្រើសរើសនៅក្នុងមណ្ឌល ហើយរៀនពីមធ្យោបាយផ្សេងៗដើម្បីរកស៊ីចិញ្ចឹមជីវិត ខណៈដែលក្មេងស្រីដទៃទៀតជាញឹកញាប់រត់គេចខ្លួន ហើយវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះបនវិញ។

ផលប៉ះពាល់នៃការជួយសង្គ្រោះគឺខុសគ្នាសំរាប់ក្រុមទាំងពីរនេះ ដោយសារកុមារដែលត្រូវគេបង្ខំអាចជួបនូវបញ្ហាបន្ទាប់ពីជួយសង្គ្រោះពួកគេដែលប៉ះពាល់គេដោយផ្ទាល់។ ឧទាហរណ៍ ការរៀបរាប់ខ្លីៗក្នុងការសិក្សារបស់អង្គការ UNDP (Steinfath ឆ្នាំ ២០០៣) ស្រាយបំភ្លឺថា ប្រសិនបើក្មេងស្រីដែលត្រូវជួយសង្គ្រោះនោះមិនធ្វើការដោះបំណុលគ្រួសារទេ នោះវាអាចធ្លាក់ទៅអោយប្អូនស្រីត្រូវគេបញ្ជូនជំនួសទៅផ្ទះបន។ ការជួយសង្គ្រោះកុមារដែលត្រូវគេចាប់ពង្រត់ ឬបោកប្រាស់យកទៅលក់ពុំសូវមានផលប៉ះពាល់បែបហ្នឹងប៉ុន្មានទេ។

ប៉ុន្តែផលប៉ះពាល់ជាទូទៅនៃការជួយសង្គ្រោះកុមារពីការកេងប្រវ័ញ្ចផ្លូវភេទគឺ មានតំរូវការយ៉ាងខ្លាំងទៅទីជម្រក។ អង្គការ ដែលមានការរៀបចំទុកជាមុនសំរាប់ការជួយសង្គ្រោះដោយមិនបានចាត់វិធានការអោយបានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីផ្តល់ជាជម្រក និងថែទាំកុមារជាក្រោយនោះ គឺមិនបានធ្វើអ្វីដើម្បីទទួលខុសត្រូវទេ[៤១] ។ ការជួយជនរងគ្រោះមិនមែនគ្រាន់តែជួយសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះគ្រប់គ្រាន់ទេ! ផលប៉ះពាល់មួយផ្សេងទៀតនៃប្រតិបត្តិការជួយសង្គ្រោះគឺថា ក្មេងស្រីជាច្រើននឹងចូលក្នុងអាជីវកម្មផ្លូវភេទ។ ផ្ទះបនជាធម្មតានឹងរកកុមារមកដាក់ជំនួសកុមារដែលបានជួយសង្គ្រោះ[៤២] ។ តើនេះមានន័យថា យើងមិនគួរជួយសង្គ្រោះកុមារដែលចង់ចាកចេញពីស្ថានភាពកេងប្រវ័ញ្ចនេះទេឬ? តាមពិតមិនមែនទេ! យ៉ាងណាក៏ដោយវាន័យថា យើងត្រូវតែធ្វើការអត្ថាធិប្បាយនូវអ្វីដែលនឹងកើតឡើង ប្រសិនបើយើងរៀបចំសំរាប់ការវាយឆ្មក់លើផ្ទះបន។ អង្គការដែលបានជួយសង្គ្រោះកុមារតាមរយៈការវាយឆ្មក់ ឬក្នុងករណីមួយចំនួនតាមរយៈការបង់ប្រាក់លោះទៅអោយផ្ទះបន ឬមេបនត្រូវតែដឹងនូវអ្វីជាផលវិបាកដោយសារសកម្មភាពរបស់គេ។ វាត្រូវការអោយមានការយល់ដឹងអោយបាន

---

[៤០] លក់ដូចសត្វមាន់ Sandy Hudd, COSECAM ២០០៣

[៤១] យើងមិនបានថ្កោលទោសពីស្ថានភាពដែលថាជនរងគោះ ឬអតិថិជនដែលអាណិតអាសូរលើកុមារដែលសុំជំនួយ។ អ្វីដែលស្ថិតនៅក្នុងទស្សនៈរបស់យើង ដែលមិនសមរម្យត្រូវគេមិនអើពើនឹងចាត់វិធានការណ៍សំរាប់ការជួយសង្គ្រោះដោយគ្មានការរៀបចំជាមុនសំរាប់រកទីជម្រក និងការថែទាំអោយបានសមរម្យ។

[៤២] មើលទាសករផ្លូវភេទនៅអាស៊ី Louise Brown 2000

ទូលំទូលាយដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានេះ និងកាត់បន្ថយកុមារដែលត្រូវគេជួញដូរឱ្យចូលទៅក្នុងឧស្សាហកម្មផ្លូវភេទអោយមានប្រសិទ្ធិភាព។

សន្និដ្ឋាន

ចំណងជើងតូចនៃអត្ថបទនេះ **បំណងផ្ទុយទៅនឹងភាពពិត** ត្រូវបានគេជ្រើសរើសដោយសារវាពិពណ៌នាពាក្យបីម៉ាត់លើបញ្ហាចំបងក្នុងតំបន់នៃមជ្ឈមណ្ឌលស្តារលទ្ធភាពកុមារ។ លើកលែងតែ ផ្លែប៉ោមដែលស្អុយរលួយដែលមិនអាចចៀសបានការផ្តល់ការ ថែទាំអោយប្រជាជនទាំងអស់គឺជាចេតនាល្អ និងការផ្តល់សេវាសំរាប់ជនរងគ្រោះកុមារពីការរំលោភបំពាន និងកុមារដែលគេមិនអើពើអោយបានល្អដែលពួកគេអាចធ្វើទៅបាន។ បំណងគឺល្អតែលទ្ធផលជាញឹកញាប់គឺជាឆន្ទៈ។ តើយើងគួរនិយាយយ៉ាងដូចម្តេចអំពីរបកគំហើញដែលដែលបង្ហាញពីចំនួនជនរងគ្រោះ ដែលត្រូវបានសង្គ្រោះជាច្រើនបន្ទាប់ពីស្នាក់នៅក្នុងជម្រកមួយរយៈមកវិលត្រឡប់ទៅរក "ការងារ" ដើមរបស់គេវិញនោះ? លើសពីនេះទៀត ប្រហែលជាងពាក់កណ្តាលហើយប្រហែលជា ៧៥% នៃស្ត្រីក្មេងៗដែលបានទទួលនូវការបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវរួចហើយនោះរកការងារមិនបានធ្វើ ឬបរាជ័យនឹងអាជីវកម្មរបស់ខ្លួន។ តើអ្វីទៅជាផលប្រយោជន៍នៃការជួយសង្គ្រោះមនុស្សក្មេងៗទាំងអស់នោះ? យើងត្រូវតែធ្វើការពិចារណាពីរឿងនេះនៅពេលកសាងកម្មវិធី និងផ្តល់ជំនួយ។ យើងក៏ត្រូវពិចារណាផងដែនូវផលប៉ះពាល់ពីការជួយសង្គ្រោះជនរងគ្រោះទៅលើកុមារដទៃទៀត។ អង្គការមួយចំនួនធ្វើការអត្ថាធិប្បាយអំពីរឿងនេះ ហើយធ្វើការថ្លឹងថ្លែងពីគុណសម្បត្តិសំរាប់ជនរងគ្រោះ ដែលត្រូវជួយសង្គ្រោះប្រឆាំងនឹងផលប៉ះពាល់អវិជ្ជមានទៅលើអ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែអង្គការភាគច្រើនពុំបានដឹងរឿងនេះអោយបានទូលំទូលាយឡើយ។ តែគួឱ្យសោកស្តាយមានភ្នាក់ងារមួយចំនួនត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត តាមរយៈវត្តមានផ្ទាល់ខ្លួនជាងលើផលប្រយោជន៍ជនរងគ្រោះ។ម្យ៉ាងមិញទៀត ក្នុងករណីខ្លះជាធម្មតាពួកគេពុំមានលទ្ធភាពដោះស្រាយលើបញ្ហាធំដុំនោះទេ ហើយក៏ពុំបានដឹងពីផលប៉ះពាល់នៃអំពើរបស់ខ្លួនដែរ។ លើសពីនេះទៀត ភ្នាក់ងារមួយចំនួនតូចគៀងគរតាមរបៀបវារៈផ្ទាល់ខ្លួន ឃោសនាគួរចាប់អារម្មណ៍ក្នុងគោលបំណង ទាក់ទាញអ្នកផ្តល់ជំនួយ ឬព្យាយាមបញ្ចុះបញ្ចូលអោយផ្លាស់ប្តូរសាសនាឬវប្បធម៌ជាដើម។

នៅក្នុងក្របខណ្ឌរបស់ COSECAM សម្ព័ន្ធអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលដោះស្រាយបញ្ហាការរំលោភបំពានលើកុមារ និងសមាជិកអង្គការទាំងអស់កំពុងធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីយកឈ្នះលើឧបសគ្គទាំងនេះ ហើយធ្វើអោយបំនងក្លាយជាការពិត។ អត្ថបទនេះគឺជាការប្រឹងប្រែង ដើម្បីឈានមួយជំហានតូចឆ្ពោះទៅរកទិសដៅខាមុខ។

ភ្នំពេញ

មករា ២០០៤